

Adalbert

časopis královéhradecké diecéze

7 – 8 / 2016 / ročník XXVI / 25 Kč

**Život je zápas
se sebou samým**

Z noci kostelů v královéhradecké diecézi

Milí přátelé Adalberta,

je to celkem nedávno, co prošla tato diecézní tiskovina, dříve IKD, proměnou, která se u vás setkala s příznivým ohlasem. A nyní opět nazrál čas, abychom jej, tentokrát společnými silami, protože je to především váš časopis, posunuli o úroveň výše. Jak jsem již zmínil, ADALBERT je náš společný prostor, kde se můžeme setkávat v mnoha sférách. Rád bych vás tímto povzbudil, abyste se i vy stali jeho spolutvůrci. Budeme rádi, za vaše náměty na **Rozhovory** se zajímavými lidmi naší diecéze, stejně tak přivítáme vaše tipy na **Reportáže na přání** z církevního prostředí, které vás zajímá a kam se ne každý dostane. V nové rubrice **Nebojte se zeptat**, můžete položit otázky k tématům, která vás zajímají. Věřte, že se budeme snažit přinést vám věcné, konstruktivní a fundované odpovědi.

Pokud byste rádi ostatním představili svými fotografiemi ojedinělou akci, zašlete nám je a my je rádi zveřejníme formou **Fotoreportáže**. Je ještě mnoho **Témat**, u kterých stojí za to se v budoucnosti zastavit. Mnozí z vás mohou v **Soutěži** získat dobrou knihu nebo vstupenky na kulturní akce. Stačí k tomu jen nebýt nečinný. A protože budova biskupského paláce je možná pro mnohé z vás téměř tajemným domem, zprostředkujeme vám během příštích čísel Adalberta v rubrice **Za biskupskou fortanou** pohled do srdce královéhradecké diecéze, abyste se na vrata královéhradeckého biskupství nebáli zaklepat. Protože, kdo tluče, tomu bude otevřeno...

Krásný čas prázdnin a dovolených vám za redakci přeje **Pavel Sršeň**, srsen@bihk.cz

Letní soutěž

...nastal čas prázdninového cestování, čas odpočinku i nečekaných dobrodružství. A protože žijeme v době, kdy snad dokáže fotografovat už i deštník, rádi bychom vás povzbudili k zaslání vašich fotografií, pořízených na netradičních místech či vyjadřující výjimečnou náladu nebo zážitek. S radostí pak z nich vybereme ty nejzajímavější, které s vaším souhlasem zveřejníme Adalbertu. Pokud nám zašlete své fotozážitky do 15. srpna a budou-li vybrány k uveřejnění, obdržíte od nás dobrou knihu nebo vstupenky na srpnový koncert v rámci festivalu Hudební léto Heřmanův Městec 2016.

Fotografie zasílejte na:

adalbert@bihk.cz

Obsah

Rozhovor: Život je zápas se sebou samým... 4

Příběh: Na kus řeči s bohoslovci... 8

Téma: Církevní památky lákají turisty... 10

Reportáž: Májová pouť vstříc slunci... 14

Zamyšlení: Léto, prázdniny, okurková sezóna... 18

Za biskupskou fortanou: S úsměvem a srdcem na dlani... 19

Jak to vidím já: Výročí bitvy u Hradce Králové 1866... 20

Recenze: Klášterní kuchařka... 21

Informace z diecéze: Aktuality, Papežské misijní dílo, Charitní listy... 22

Bertík: Ministrant, člověk tělesného milosrdenství... 38

Evidenční číslo: MK ČR E 10261. Měsíčník. **Vydává:** Biskupství královéhradecké, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové. Adresa redakce: Tiskové oddělení, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 422, **e-mail:** adalbert@bihk.cz, www.bihk.cz/ikd. **Členové redakce:** Pavel Sršeň (tel.: 733 616 459), Lukáš Peška, P. Filip Foltán. **Zpracování a tisk:** Typo Studio Jiří Bittner Hradec Králové. **Cena:** 25 Kč. **Roční předplatné: 275 Kč. Bankovní spojení: Raiffeisenbank, a. s., Hradec Králové, č. ú. 1016004393/5500, var. symbol 551, specifickým symbolem je evidenční číslo čtenáře (viz adresní štítek). Uzávěrka příštího čísla:** 13. srpna 2016. **Foto na titulní straně:** Pavel Sršeň

Život je zápas se sebou samým

Nenápadný a přesto velmi zajímavý člověk. Přesně takovým je **Bernard Jiří Špaček OP**, farář ve Sloupnici, v orlickoústeckém vikariátu a jediný dominikán I. řádu v královéhradecké diecézi. Vzhledem k tomu, že se ji po letech chystá opustit a protože jeho myšlenky nejsou jen plácání do vody či stavění vzdušných zámků, stojí rozhodně za to mu naslouchat.

Ví se o vás, že máte rád pořádek staré, dobré Rakousko-uherské monarchie. Souvisí to jistě i s tím, že obdivujete krásu starých věcí a starobylých míst. Jak jste se k těmto svým „láskám“ dostal?

Uznávám pořádek a kontinuitu ve vedení duchovní správy, nejsem revolucionář ani reformátor, vážím si toho, co a jak vykonali mí předchůdci a snažím se na to navázat. To je něco, co postrádám nejen v dnešní společnosti obecně, u politické reprezentace, ale často i v církvi.

První republika ještě žila z výtobytků Rakousko-uherské monarchie, ještě dokázala navázat na to, co bylo v předcházejícím státoprávním uspořádání zdravé. Slavíme letos významné jubileum Otce vlasti, císaře a krále Karla IV., připomínajícího nám, že nejslavnější etapy našich národních dějin jsou spojeny s Českým královstvím, přesněji se Zeměmi Koruny české. Rozpad Podunajské monarchie pokládám za osudovou chybu, neboť nástupnické státy se tak staly snadným terčem dvou tuhých totalitních systémů 20. století, které našim národům přinesly mnoho ponížení a bolesti. Obdiv pro staré věci bych ve svém

případě nazval smyslem pro krásu či kvalitu. Pocházím z Olomouce, kdy si hlavního města Markrabství moravského, staré sídlo církevní správy Moravy a dosud sídlo metropole. Jako kluk, vzhledem ke zdravotnímu stavu jsem nikdy nemohl sportovat, jsem miloval knihy a procházky po starém městě. Knihy mně pomáhaly nacházet a formovat hodnoty a památková městská rezervace zase smysl pro estetiku.

Zatím to vypadá na „procházku růžovou zahradou“.

Vše tak trochu souvisí s konverzí – na jednu jsem se dostal do úplně nového prostředí, mezi jinou sortu lidí, kteří se výrazně odlišovali od všeho předcházejícího. Především to byli kněží, kteří vždy byli nositeli vzdělanosti, kultury, umění atd. Měl jsem vzácného faráře vsdp. ThDr. Leopolda Dýmala, muže zbožného, vzdělaného i umění milovného a mnoho dalších. Ale také svět starých univerzitních profesorů, které komunistický režim vytěsnil na okraj společnosti pro jejich náboženské přesvědčení, umělců ... Dále jsem se jako ministrant začal pohybovat nejen v krásných olomouckých chrámech,

„Uznávám pořádek a kontinuitu ve vedení duchovní správy, nejsem revolucionář ani reformátor, vážím si toho, co a jak vykonali mí předchůdci a snažím se na to navázat.“

ale také v arcibiskupské rezidenci. To vše formovalo mysl i srdce mladého studenta. Nikdo nemůže žít bez lásky, pravdy, dobra a krásy – to jsou Boží atributy. Dnešním lidem cosi chybí a oni hledají. Věci viditelné jsou odrazem toho neviditelného a mají nás k tomu, k Němu, přivádět. Máme za sebou další z Nocí kostelů, kdy se snažíme přicházet i skrze krásná umělecká díla, která v našich chrámech uchováváme, přiblížit Boha i naše společenství.

Nesouvisí s vaší životní volbou a vaším vztahem k historii i určitá představa o romantickém životě v klášteře, kterou mají lidé s tímto stylem života spojenou?

Tu romantiku bych nikomu nepřál. Když už se podařilo po roce 1989 uvolnit budovy, začaly nekonečné opravy, kdy jsem se nejprve stěhoval z místnosti do místnosti, spával na zemi, chybělo to nejméně. A ve chvíli, kdy se už začalo trochu lidsky žít, stěhoval jsem se na pokyn představených do dalšího domu a vše začalo nanovo. Ale ano, atmosféra starých klášterů, promodlená staletí životem řeholních společenství, je nenahraditelná.

Jste křesťané, kteří věří, že duši dostali od Boha pouze lidé. Přesto, máte pocit, že i staré předměty, které kdysi používali naši předkové, mají v přeneseném smyslu svoji „duši“ nebo „ducha“?

Věci nemají duši, ale mají ducha: svou historii a krásu. Známe to ze svého života, kdy jsou s určitými předměty spojeny naše vzpomínky. Znáám sběratele, který si nadevšecko váží toho, když u svých sbírkových předmětů zná historii (komu předmět patřil, odkud pochází) a ne pouze jakou mají finanční hodnotu. Když jsem ministroval v olomoucké katedrále sv. Václava, měl jsem přístup ke všem úžasným předmětům, za dlouhá staletí nashromážděných, které dnes návštěvníci obdivují v Arcidiecézním muzeu. Prohlížím-li si je dnes jako exponáty, připomínají mi kněze, kteří je používali a vyvolávají mnohé krásné vzpomínky.

Budou jednou lidé také sbírat dnešní typ nábytku a současné předměty denní potřeby?

Až na výjimečné artefakty asi ne. Dnes se sbírají i plechové skříně, které jsme znali z vojny a dělnických šaten. Současný vkus je poněkud pokleslý.

Rakousko-uherský císař Karel. Proč k němu vzhlížíte a o čem nám povídá jeho život?

...a také český král. Poslední panovník, který nám vládl z milosti Boží, ostatní již většinou jen z dopuštění Božího. Svatost je málo přitažlivá a proto jsme se o tomto panovníkovi nikdy ve škole neučili. Přitom, krásný charakter, vladařská osobnost i příkladný křesťan. Můžeme si jen postesknout, že na trůn předků usedl v nejméně příhodnou dobu, aby jen nepatrně mohl ovlivňovat rozběhlou mašinerii 1. světové války. I přesto si pro své snahy co nejrychleji ukončit běsnící vřavu vysloužil přídomek „císař mírotvůrce“. A protože nevděk světem vládne, přišel nejen o své postavení, ale s početnou rodinou skončil až ve vyhnanství, kde předčasně zemřel. Jako věřící člověk dovedl žít nejen v nadbytku, ale i v nedostatku. Velmi mě těší, že dnes již máme dostatek literatury, kde si můžeme doplnit mezery ve vzdělání týkající se nejen

naší historie. Navíc ho církevní autorita povýšila k veřejné úctě, když ho prohlásila za blahoslaveného. Jako věřící křesťané bychom neměli být lhostejní k těmto svědkům víry obecně. Potřebujeme pozitivní vzory na naší cestě! Jsem rád, že naše farnost ve Sloupnici obdržela od Domu Habsburského relikvii bl. Karla. Máme tak nejen ostatky sv. Václava, ale obou panovníků, kteří vykonávali svou vládu jako skutečnou službu Bohu i národu.

Setkal jste se s papežem Janem Pavlem II. Jak tyto momenty vnímáte zpětně?

Vzpomínám, že když byl zvolený, tak se nynější arcibiskup Mons. Jan Graubner stěhoval ze Zlína do Valašských Klobouk. Jeli jsme v autě a přemýšleli, jak se bude zpívat papežská hymna, protože tehdy se vkládalo jméno nástupce apoštola Petra. V ložnici mám pověšené tři fotografie ze tří setkání s Janem Pavlem II. Za totality v roce 1988 na letním sídle, další

S Rexem. Mezi atributy dominikánů patří pes. Foto: Pavel Sršeň

s tehdejšími provinciálem, nyní kardinálem Dominikem Dukou OP, při generální audienci a potřetí, kdy jsme do Říma vezli k papežskému požehnání zlaté korunky pro milostný obraz Uherskobrodské Madony. Nebýt těch fotografií, tak nevěřím, že jsem se setkal se světcem a třikrát si s ním podal ruku. Za svou dlouhou službu na stolci sv. Petra ovlivnil životy nás všech.

Pomalů se začínáte i vy ohlížet po svém uplynulém kněžském životě. Bránil jste se na začátku přijmout Boží pozvání k zasvěcenému životu?

V roce 1976 jsem tajně skládal v Jablonném v Podještědí své první řeholní sliby a před 35 lety v roce 1981 jsem v Olomouci z rukou biskupa Mons. Josefa Vransy přijal kněžské svěcení. S přibývajícím věkem se člověk pochopitelně rád ohlíží za uplynulým životem. Nicméně, naše víra nás učí dívat se vstříc Kristu, budoucnosti, kterou je On sám. Jsme na cestě až do posledního okamžiku našeho pozemského života, než se před námi otevře to, co oko nevidělo, ucho neslyšelo a na lidskou mysl nevstoupilo, tedy to, co Bůh připravil těm, kteří ho milují.

Jsem konvertita a s přijetím daru nového života se pojila touha po službě Pánu Bohu a církvi. Spíše jsem musel povolání probouzet ve svém okolí, především v rodině. Zbytek života je již jen zápas se sebou samým o „prvotní lásku“.

Co vaše představy o kněžském životě na začátku a jaké jsou dnes, když se chystáte odejít do důchodu?

Byli jsme formováni především ke službě. Když jsme přijeli na prázdniny a chtěli jít domů, prohlásil náš nezapomenutelný farář: „Dali jste se do služby, doma jste tady.“ Dostali jsme pokoj k obývání a každý den prázdnin jsme ráno v šest hodin recitovali v katedrále breviář, byli

Se zástupci šlechtických rodů.
Foto: archiv

jsme v určitou dobu dva bohoslovci najednou. „Na věřící musíme čekat a ne aby oni čekali na nás“. Byla to i doba krátkých napomenutí, která se nezapomínají... Měnit nechci nic, jen sám sebe. V mém kněžském životě se nic nezmění. „Ty jsi kněz navěky“, se zpívalo při svěcení a to stále platí.

Několik let jste byl ceremonářem tehdejšího královéhradeckého sídelního biskupa Dominika Duky.

Byla to zajímavá zkušenost a v mnoha oblastech obohacující, zvláště po boku takové osobnosti. Ale byla to také jen služba, i když se vznešeným titulem ceremonář a osobní tajemník. Kromě povinností v kanceláři to byly hodiny za volantem či jen v autě, ale také společné modlení a slavení bohoslužeb, nevyjímaje i neustálé balení kufrů a žehlení toho, co jsem špatně poskládal. Zkrátka, být permanentně k dispozici. Na dovolenou jsme jezdili také společně. →

Dominikánský řád slaví v letošním roce 800. výročí svého schválení papežem Honoriem III. (22. 12. 1216), který mu dal i jméno Řád bratří kazatelů. Lidové označení Dominikáni nesou po svém zakladateli sv. Dominikovi (+ 1221 v Boloni). Společenství bylo založeno „pro kázání a pro spásu duší“, po příkladu apoštolů. Do zaalpských zemí se řád rozšířil ještě za života sv. Dominika, který přijal první Slované – sv. Hyacinta, bl. Česlava a Jindřicha Moravského. V roce 1301 byla založena samostatná Česká provincie dominikánů. V Královéhradecké diecézi působí v současnosti jeden dominikán I. řádu, dále laické sdružení sv. Dominika, tzv. III. řád (terciáři). V minulých staletích však v Hradci Králové byly dominikánské kláštery I. řádu i II. řádu (rozjímavé mnišky) a dále klášter I. řádu v Chrudimi. Všechny zanikly za husitských válek. Klášter Nové Dvory u Kutné Hory byl zrušen Josefem II. V diecézi rovněž působily kongregační sestry, které se jako poslední stěhovaly ze soustředovacího kláštera v Broumově. Touha biskupa Mořice Píchy, který chtěl bratry v Hradci Králové při kostele u Nejsv. Srdce či opakované prosby arcibiskupa Karla Otčenáška zůstaly nerealizovány. Místo toho byl na biskupský stolec v Hradci Králové povolán exprovinciál dominikánů, hradecký rodák Mons. Dominik Duka OP.

Bernard Jiří Špaček OP

Žijete již několik let v exklaustraci, tedy mimo svoji řeholní komunitu, ve službě diecézního kněze. Dá se i bez společenství komunity žít dominiánská spiritualita v osamocení?

Jsem po vizitaci provincie generálním magistrem Řádu, který mi potvrdil, že rodinné důvody k mému pobytu mimo komunitu jsou opodstatněné, proto tzv. exklaustrace, přestože vztah ke společenství je v našem povolání podstatný. Nicméně náš Řád byl založen pro kázání a spásu duší, a tak i když nemohu žít s řeholním společenstvím, přesto musím plnit poslání, k němuž jsem se profesí zavázal. Bratři, zvláště na počátku, praktikovali putující kázání, i v tom je můj kněžský život dost podobný, neboť za 35 let služby jsem na desátem působišti a příští rok se budu stěhovat do Olomouce, abych byl blíže komunitě bratří.

Máte mnoho přátel mezi aristokraty, kteří s vámi rádi hovoří.

S tím tvrzením bych byl opatrný, není každý přítel, s nímž se znám. Tyto známosti jsou pozůstatkem služby u biskupa, která mě přivedla do různých kruhů společnosti, a mimo jiné i mezi aristokracií. Jak už to mezi lidmi bývá, hovoříme spolu o každodenních starostech s dětmi, o práci, a samozřejmě, že i na duchovní téma.

Je dnešní aristokracie věřící, tak jak tomu bylo kdysi?

Jsou to především rody, které si cení tradice i hodnot. Žijí s vědomím, že erb zavazuje. Určitě bychom proto mezi nimi našli větší procento religiozity než u běžné populace. Vezměte si např. Lobkowicze – jeden bratr je biskupem ostravsko-opavským a druhý opatem tepelským, oba tradičně členy premonstrátského řádu.

Udělal jste v životě kus práce. A to nejen jako dělník na vinici, ale také jako hospodář, který opravil mnoho církevních staveb. Máte ještě nějaké plány?

Nejdůležitější je, abych se dobře připravil na setkání se svým Pánem. Když uvážím, že mě lékaři předpovídali, že se nedožiji osmnácti let věku, tak jsem tady dávno přesčas.

Dotýkal jste se mnoha vzácných předmětů, zažil mnohé významné události. Co má ale největší cenu?

Ve staré liturgii se kněz modlil při stupňových modlitbách: „Introibo ad altare Dei. Ad Deum, qui laetificat juventutem meam.“ „Přistoupím k oltáři Božímu. Před Boha, který obveseluje mou mladost.“ Vzpomínám na kněze, často staříčké, kteří mě doprovázeli v životě, kteří vždy s radostí přistupovali k Božímu oltáři, aby sloužili svému Pánu i jeho lidu. Co může mít větší cenu?

Pavel Sršeň

Na kus řeči s bohoslovci

Být k něčemu někým povolán, to je už samo o sobě významné. Je to důkaz důvěry, že mně někdo věří, že právě já zvládnu daný úkol. Být povolán samotným Bohem k jakémukoliv úkolu znamená, že jsem Jím byl vybrán a pověřen. A samozřejmě i disponován do cíle dospět... V příštích měsících se budete v této rubrice Osudy a příběhy setkávat s bohoslovci, kteří se rozhodli na Boží nabídku kývnout a vydat se tak po nelehké cestě za povoláním, které rozhodně není pouhým zaměstnáním. Jako první nabízí svůj příběh Dmytro Romanovský, který právě ukončil čtvrtý ročník své seminární formace.

Už samo jméno napovídá že, moje kořeny sahají za hranice České republiky. Narodil jsem se na Ukrajině a to v její západní části v městě Boryslav, kde jsem ještě z části navštěvoval první třídu a poté jsem se v osmi letech s maminkou odstěhoval do České republiky, kde i se starším bratrem žijeme stále, kon-

krétně v Libici nad Cidlinou. Jsem nejmladší ze tří sourozenců. V naší rodině jsme všichni řecko-katolíci, katolíci východního obřadu. Tedy, kromě mě. V roce 2013 jsem kvůli jistým právním záležitostem, vztahujícím se ke svěcení, změnil obřad a stal jsem se tak římským katolíkem. Protože se moje rodina v Čes-

ké republice věnovala zemědělství, předznamenala tato skutečnost do jisté míry moje zaměření, které jsem pak prohloubil na Střední zemědělské škole v Poděbradech, zakončené maturitou v roce 2010.

Naše rodina je katolická a to doslova, jak východ, tak západ je v sobě spojen. Po našem příchodu

V Teologickém konviktu vzniká kolektiv, kde se tvoří přátelství velmi důležitá pro budoucí kněžský život. Zde jsme na brigádě u sester v Kroměříži.
Foto: archiv Dmytra Romanovského

do České republiky jsme však v kontaktu s katolickou církví nebyli. Díky našim sousedům, kteří jsou evangelíci, jsem se především já setkával s protestanty, tedy přímo s církví evangelickou. Navštěvoval jsem jejich hodiny náboženství, páteční biblické hodiny, hráli jsme divadlo, podnikali tábory, výlety. Když vzpomínám na tato léta, jsem za ně Pánu velmi vděčný a mile překvapený, jak podivuhodné cesty si Pán volí. V roce 2001 nastala ovšem změna, vidím to živě jako dnes. Při libické svatovojtěšské pouti, bylo mi tehdy jedenáct let, chodil jsem po atrakcích a nevěděl jak naložit s volným časem. Procházel jsem kolem otevřeného kostela, sedl jsem si dovnitř, kde začínala mše svatá. V jejím průběhu jsem si pro sebe skoro nahlas řekl: „Tady jsem doma. Tohle je mi známé.“ Od té doby opět začal můj život ve společenství katolické církve. Jak jsem již poznamenal, jsem rád za těch pár let s evangelíky vděčný. A ač jsem byl ještě dítě, dovolím si říct, že z mnohého, co jsem u nich prožil, čerpám do dnes.

Pokud si dobře vzpomínám, otázku kněžství jsem řešil už někdy kolem pátého roku mého života.

Byla to taková ta dětská touha. Prožíval jsem krásnou liturgii, slyšel krásné zpěvy. Velký vliv měl hlavně vzor kněze, který byl u nás ve farnosti na Ukrajině. Vzor kněze - dobrého pastýře, který byl rád mezi lidmi, navštěvoval svoje farníky. A právě zážitek z jeho návštěv u nás doma, byl jednou z věcí, které mě na kněžství přitahovali. Otazník s názvem kněžství, mě pak provázel v době puberty a dospívání. Musím se přiznat, že

jsem byl pěkné kvítko. Moje rozhodnutí několik lidí zaskočilo. Vzpomínám na slova pana faráře, když jsem ho prosil o přihlášení do semináře dva dny před uzavěrkou přihlášek. „No, to je taky dost!“ Velká vděčnost patří i kněžím, kteří působili u nás ve farnosti, jejich příklad byl pro mě často vzorem a posilou. Každopádně vnímám své povolání jako veliký dar, o který je třeba pečovat a prosit.

Dá-li Pán, měl bych v příštím roce přijmout z rukou otce biskupa jáhenské svěcení a následně ustanoven někde do pastorače. Musím říct, že se velice těším. Je to pro mě velkou motivací, abych dodělal řádně všechny zkoušky a dostal se do pastorače, mezi lidi. Stát se svědkem veliké lásky, kterou nás Pán miluje a tuto jeho lásku zprostředkovávat svátostmi a společenstvím.

Podíváme-li se do kodexu kanonického práva, dočteme se, že farníky jsou všichni, kdo žijí na území farnosti, tedy všichni věřící, včetně jiných vyznání, ale také nevěřící. Moje přání tedy do budoucna je, být knězem pro všechny, ke kterým budu poslán.

Dmytro Romanovský

Na pozici strojníka při soutěži v požárním útoku. Foto: archiv Dmytra Romanovského

O projektu

Projekt vychází z dobré zkušenosti s projekty Noc kostelů, Křesťanské vánoce, iBohoslužby a staví na jejich myšlenkách. V době rozvoje cestovního ruchu se právě cestování ukazuje jako další z možností, jak oslovit lidi mimo církve, zapojit místní farní společenství a efektivně využít a nabídnout vlastní zdroje – fary, kláštery, poutní místa, církevní památky a zajímavosti.

Cíle

Církevní turistika nabízí možnost nezávazného přiblížení se a setkání s křesťanstvím. Prezentuje nejširší veřejnosti poutní místa, křesťanské církevní památky a další zajímavosti, které mají křesťanskou víru jako společného jmenovatele. Zároveň představuje nové možnosti využití církevních objektů a propojuje křesťanské církevní památky s ostatními doprovodnými aktivitami, které přispívají k obnově duchovních, duševních i fyzických sil.

Prostor k setkávání

Církevní turistika vytváří prostor pro setkání.

Návštěvníci mají možnost setkat se s křesťanstvím prostřednictvím duchovního prožitku, rozhovoru, svědectví místního společenství, hudby, umění...

Církevní turistika je určena pro nejširší veřejnost. Cílem je vytvořit nabídku k setkání pro všechny bez ohledu na jejich náboženské smýšlení. Návštěva poutních míst,

církevních objektů, architektonických a uměleckých zajímavostí a doprovodných programů, spolu s atmosférou dovolené a odpočinku, dávají příležitost oslovit co nejširší veřejnost.

Společenský a kulturní dosah

Církevní turistika chce vzbudit zájem o společenskou a kulturní hodnotu kostelů. Prezentuje poutní místa, církevní objekty a křesťanské zajímavosti jako důležitou součást společenského života obyvatel a poukazuje také na jejich kulturní hodnotu, na kořeny a tradice, ze kterých náš národ vychází a které jsou stále živé.

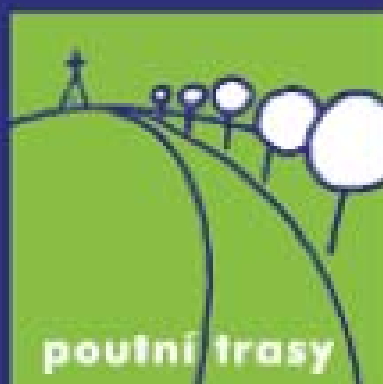
Přesah

Na církevní turistiku navazuje další nabídka, jejímž prostřednictvím se křesťanství v církevní turistice představí. Poskytuje možnost celoroční návaznosti. Ti, kdo byli osloveni, mají příležitost využít nabídku církevní turistiky účasti na dalších doprovodných programech.

Ekumenicky

Církevní turistika prezentuje rozmanitost křesťanských církví a umožní návštěvníkům prožít rozmanitost křesťanských církví a náboženského života. Spolu s katolickou církví se jí účastní i další křesťanské církve, které jsou členy Ekumenické rady církví v České republice.

T U R I S T I K A

Příležitost k rozvoji

Církevní turistika je otevřena všem farnostem, sborům, církevním obcím, řádům a křesťanským církevním společenstvím. Všichni se mohou k akci připojit a dát jí tak příležitost stát se v budoucnu nedílnou součástí života křesťanských církví u nás a ve světě.

Dobrovolně

Církevní turistika je založena na dobrovolné spolupráci farností, sborů, církevních obcí, řádů a dalších křesťanských církevních společenství.

Zapojení místního společenství

Podoba nabídky církevní turistiky je plně v kompetenci jednotlivých křesťanských společenství. To zaručuje tvořivost a zároveň prezentuje celou šíři křesťanského života a kultury, protože nabídka církevní turistiky odpovídá charakteru jednotlivých společenství.

Motivace organizátorů

Budou vytvořeny příležitosti k získání informací důležitých pro rozvinutí schopností a dovedností křesťanů pečujících o poutníky a účastníky církevního cestovního ruchu a jejich motivaci. K tomu mohou pomoci informační setkání, semináře, vzdělávací kurzy a osobní kontakty.

Ekonomická udržitelnost

Církevní turistika podporuje dosažení ekonomického užítku z cestovního ruchu pro všechny části místního společenství.

Rozvoj cestovního ruchu poskytuje možnost prospívat zapojeným křesťanským společenstvím, rodinám i jednotlivcům. Naplno tak využívat místní lidské zdroje.

Koordinace

Církevní turistika je propojena jednotným vizuálním stylem a prezentací na www.cirkevnuturistika.cz. Úkol zajistit koordinaci přijalo Biskupství brněnské. V součinnosti se zapojenými křesťanskými společenstvími zajišťuje společnou propagaci a vzájemnou návaznost jednotlivých prezentací a nabídek.

Stav projektu

V této chvíli je v projektu uvedeno více než čtyřista objektů. Od uvedení v loňském roce se nabídka zvýšila o více než sto. Jedná se především o poutní místa, případně fary a kláštery nabízející možnost ubytování a také některá další zajímavá místa a církevní památky jako např. muzea, krypty, věže nebo jiné křesťanské památky. Základním úkolem a konečným cílem webové aplikace je, podle konkrétního místa, najít kompletní církevní nabídku.

Církevní památky lákají turisty k odpočinku i k duchovní obnově

Letní prázdniny jsou v celém roce určitě tou nejvhodnější dobou pro výlety a návštěvu zajímavých míst. V posledních letech se v oblasti turistického ruchu začíná etablovat **církevní či klášterní turistika**. Přivádí zájemce na poutní místa, do kostelů, nabízí ubytování a pokojné zázemí na farách či v kláštorech, kde mohou najít prostor pro odpočinek a obnovu duchovních, duševních i fyzických sil.

Církevní turistika je fenoménem dnešní doby a v žádném případě nezůstává na okraji zájmu turistů. Ba naopak, přináší totiž možnosti navštívit místa, která dosud zůstávala veřejnosti nedostupná. Pro snadnější vyhledávání vznikla aplikace www.cirkevnuturistika.cz, která nabízí na jednom místě přehled poutních míst a církevních památek i zajímavostí a propojuje křesťanské církevní památky s ostatními doprovodnými aktivitami.

„Na zmíněném portálu najdou návštěvníci možnosti poutních tras v zájmové lokalitě, zajímavosti v nejbližším okolí, které stojí za to vidět, a možnost rezervovat si ubytování v církevních objektech. Jedná se o kláštery, poutní domy a fary,“ popisuje Martina Jandlová z Brněnské diecéze, která stála u zrodu portálu a doplňuje, že v případě far se jedná o objekty, které dříve sloužily k bydlení kněží. „Nyní tyto farnosti spravují kněží ze sousedních obcí, a proto farnosti mohou tyto objekty nabízet například ke krátkodobému pronájmu na dovolenou pro jednotlivce, rodiny, skupiny dětí či mládeže. Budova fary se tím zachová a může poskytnout návštěvníkům prostor pro duševní, duchovní i fyzický odpočinek a zároveň dát práci lidem, kteří se o chod

fary starají. Jde většinou o místní obyvatele, kteří znají oblast, ve které žijí, a tak mohou návštěvníkům doporučit zajímavá místa k výletu. Často se právě tito lidé starají také o kostel, takže určitým bonusem pobytu je možnost i prohlídka místního kostela,“ pokračuje Jandová.

Na kole po Chrudimsku

Velký potenciál církevní turistiky pro rozvoj regionálního cestovního ruchu si začínají uvědomovat i obce a města. Vznikají tak první naučné okruhy určené jak pro pěší, cyklisty, tak i pro autoturisty. Přijměte proto pozvání na pomyslnou projíždku pro jednom z prvních okruhů po církevních památkách v královéhradecké diecézi. Společně se vypravíme na Chrudimsko.

Turistické a informační centrum Chrudim nabízí okruh Církevní památky Chrudimska. Jenom samotné město Chrudim, které patří mezi královská věnná města, nabízí tolik, církevních památek, že by stačilo naplnit celodenní výlet. „Vnímavý návštěvník nalezne několik významných církevních památek i v okolí. Zároveň je oblast Železných hor, nacházející se především jižně od Chrudimi, vyhledávaným místem pro aktivní trávení volného času včetně cykloturistiky.

„Církevní turistika je fenoménem dnešní doby a v žádném případě nezůstává na okraji zájmu turistů.“

Z Chrudimi či z nedalekých Pardubic jezdí v letní sezóně do Železných hor pravidelná víkendová linka cyklobusu. V městských rekreačních lesích na Podhůře, pouhé čtyři kilometry od centra města, byl nedávno otevřen Cyklopark Podhůra. Jeho součástí je necelé dva kilometry dlouhý singltrek a také pumptrek, krátký okruh terénních nerovností, sloužící k nácviu rovnováhy a obratnosti,“ láká manažer cestovního ruchu z chrudimského městského úřadu Tomáš Černý.

Podle Tomáše Černého ale stojí za to vyrazit v cyklistickém sedle nejen jižním směrem od Chrudimi. „Církevní památky, památky s nádechem majestátnosti a nezaměnitelným geniem loci, mohou zájemce obdivovat na východ od města. Výhodou východní trasy je jistě také méně

náročný terén, který však neochudí o nádherné výhledy do krajiny. Převládá mírně kopcovitý terén. A právě touto krajinou bychom vás po církevních památkách rádi provedli," říká Tomáš Černý.

Dvě trasy. Podle náročnosti

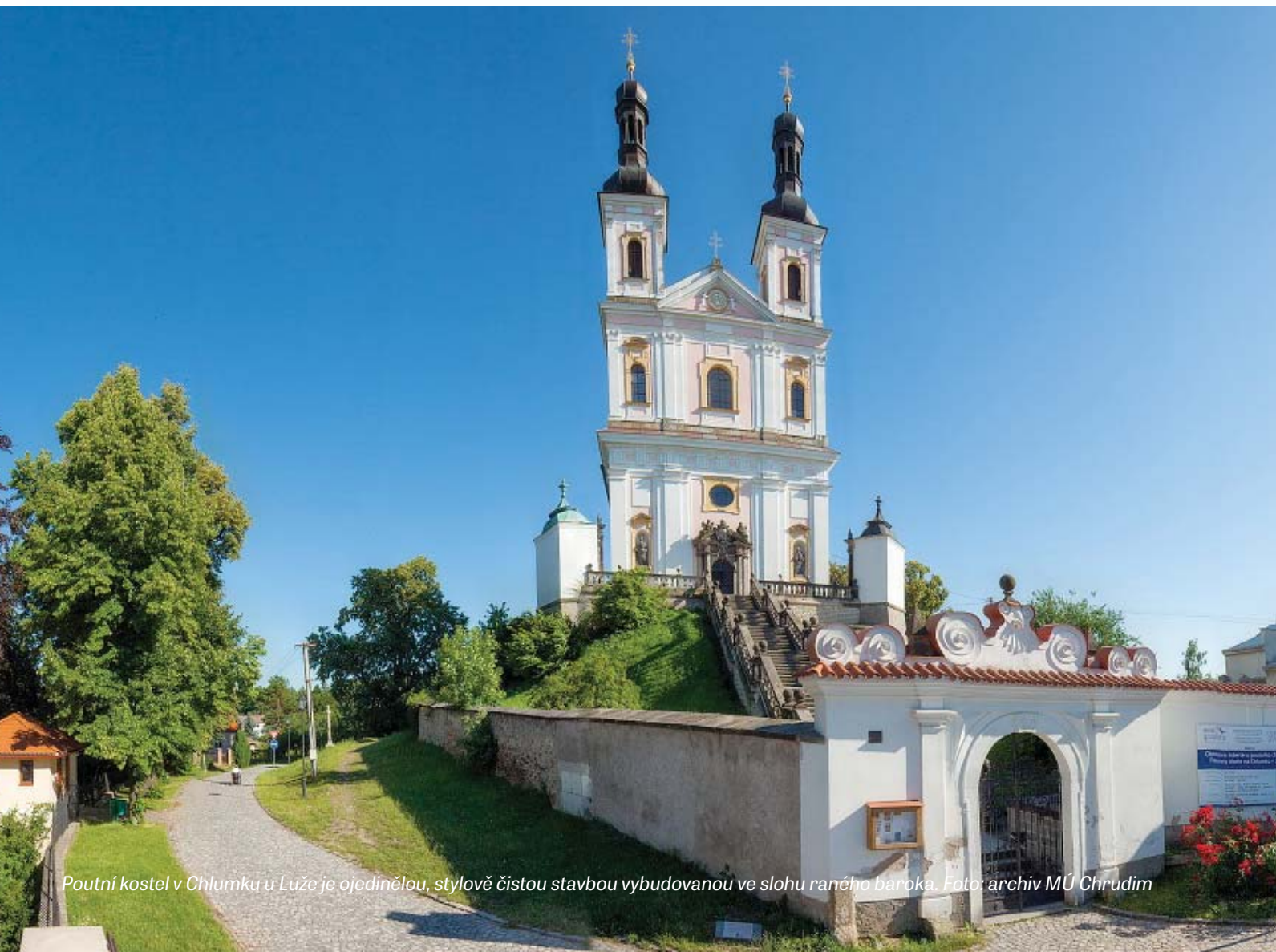
Město Chrudim vydalo pro poutníky za Církevními památkami Chrudimská mapu s texty. V mapě i textu naleznou zájemci dvě doporučené cyklotrasy. „Každá trasa je připravená jako celodenní výlet. První, méně náročná, vede převážně po zpevněném povrchu silnic III. třídy s malým automobilovým provozem. Ke zdolání druhé trasy, která vás zavede i do okrajových partií Železných hor, budete potřebovat trochu více zdatnosti a ideálně horská kola. Narazíte na polní i lesní

cesty s místy náročnějším převýšením," popisuje Tomáš Černý a doplňuje, že první trasa pro začátečníky, určená spíše pro trekkingová nebo silniční kola, vede mírně zvlněným terénem v délce cca 55 km. Trasa druhá, pro vytrvalé a pokročilé, vyžaduje horská (MTB) nebo trekkingová kola. Místy náročnější terén (polní a lesní cesty, stezky), stoupání a klesání v terénu (úpatí Železných hor) dosahuje vzdálenosti asi 58 km.

Deset zastávek

A jaké církevní památky mohou turisté cestou po naučné stezce navštívit a poznat? Celkem deset. Výlet začíná v Chrudimi. Dominantou města je kostel Nanebevzetí Panny Marie na Resselově náměstí. Na hlavním oltáři uvidíte „záračný“ obraz sv. Salvátora, k němuž se v minulosti konaly slavné poutě. Pozůstatkem je Salvátorská pout' konaná přímo v historickém centru města v měsíci srpnu. Před kostelem se tyčí majestátní Sloup Proměnění Páně. O nevšedních osudech sochařů, kteří se podíleli na jeho stavbě, pojednává Kamenný příběh promítaný v kinosále bývalého kostela sv. Josefa, dnes Muzea barokních soch. Za zmínku stojí také kostel sv. Kateřiny nacházející se přímo u cyklostezky podél řeky Chrudimky.

První zastávkou mimo Chrudim jsou Slatiňany. K dominantám Slatiňan patří kostel sv. Martina pravděpodobně ze 13. století. V zadní části kostela upoutá pozornost krytá chodba, která spojila panskou oratoř v kostele a západní boční křídlo slatiňanského zámku. Kostel vlastní

Poutní kostel v Chlumku u Luže je ojedinělou, stylově čistou stavbou vybudovanou ve slohu raného baroka. Foto: archiv MÚ Chrudim

obraz Panny Marie ustavičné pomoci. V bezprostřední blízkosti kostela uvidíte Morový sloup s pískovcovou sochou Spasitele a sochu sv. Jana Nepomuckého, jež je replikou bronzové sochy umístěné na Karlově mostě.

Ve Třech bubnech stojí na nevelkém kopci gotický dvojloďný kostel sv. Jiří s křížovými klenbami a nástěnnými malbami. Kostel ze 14. století je obklopen malým hřbitovem. Není bez zajímavosti, že houštiny nedaleko kostela ukrývají pozůstatky hvězdčovitého vojenského opevnění z rakousko-pruské války z roku 1778.

V Žumberku se vyplatí sjet ze značené cyklotrasy a vyjet kopec do centra městyse. Malebné náměstíčko ukrývá zajímavé církevní památky jako umělecky hodnotnou sochu sv. Jana Nepomuckého nebo

v jádru gotický, později pseudorománsky a pseudogoticky přestavěný, kostel Věch svatých se starobyloou zděnou zvonící.

V hlubokém údolí potoka Žejbro vás okouzlí malebný kostel sv. Jana Křtitele v Podskale. Předchůdcem kostela byla kaple postavená ve 12. století zbožným vladykou Vrbatou, který byl i donátorem podlažického kláštera proslulého vytvořením tajemné Ďáblovy bible.

Kaple sv. Anny leží v panenském údolí přírodní rezervace Anenského potoka. Pár kroků od ní uvidíte pramen železité vody, který nikdy nezamrzá. K místu se váže pověst přísuzující prameni zázračné léčivé vlastnosti. Jako poutní místo sloužila kaple v době epidemie cholery v 19. století.

Město Chrast si v 17. století zvolilo královéhradečtí biskupové za letní

sídlo. Chrastecský barokní zámek zdobí bývalá kaple sv. Jana Nepomuckého s původními malbami. Na náměstí zaujme barokní trojlodní kostel Nejvyšší Trojice. Spekuluje se o tom, že kostel dokončoval sám Jan Blažej Santini Aichel. Podle návrhu Santiniho byla údajně postavena další významná památka na trase – hřbitovní barokní kostel sv. Martina s šestiúhelníkovým půdorysem.

Široké kotlině u Luže vévodí poutní kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů. Podle návrhu P. I. Bayera ho v letech 1690 až 1696 na čedičovém návrší zvaném Chlumek nad Luží vybudoval italský architekt G. B. Alliprandi. Jednolodní kostel doplněný ochozem s bočními kaplemi je jedním z nejvýznamnějších mariánských poutních míst v Čechách. Za kostelem byla koncem 17. století vystavěna jezuitská rezidence s refektářem.

V Hrochově Týnci stojí za pozornost několik církevních památek. Těm vévodí na návrší v centru obce vybudovaný, původně gotický, barokně přestavěný kostel sv. Martina s cennými nástěnnými freskami. Pod kostelem stojí barokní fara. Dále zmiňme alespoň kapli sv. Anny na novém hřbitově a hodnotné sochy sv. Anny a sv. Vojtěcha.

Poslední zastávkou je nenápadná obec Kočí. Skrývá ve svém středu národní kulturní památku. Gotický kostel sv. Bartoloměje z roku 1397 se může pochlubit samostatnou dřevěnou zvonící z roku 1666. Ke kostelu vede krytý dřevěný most, který byl vybudován kvůli bažinatému terénu. Uvnitř této zajímavé stavby najdete nástěnné malby z 16. a 18. století, dřevěnou kazatelnu, kazetový malovaný strop a starý nápis, který nabádá sboristy na kůru, aby zanechali čtveračení, spaní a zevlování a raději si hleděli pobožného modlení. Na tomto místě se natáčel film *Temno*.

Lukáš Peška

Májová pouť vstříc slunci

Ve velikonočním májovém čase v sobotu 7. května 2016 se něco málo přes šedesát poutníků všech generací vydalo, po předchozím požehnání a převzetí poutního kříže, na již tradiční májovou pouť z Police nad Metují do polských **Vambeřic**. Je geograficky zajímavé, že Police nad Metují s farním kostelem Nanebevzetí Panny Marie, leží v pomyslném středu kříže, který tvoří spojnice čtyř mariánských poutních míst. Přesto směřují počátkem máje kroky polických poutníků směrem východním, vstříc slunci, tedy do Vambeřic.

Jaká jsou zmíněná mariánská poutní místa? Na severozápadě je to polský Křešov s bazilikou Nanebevzetí Panny Marie a posvátným obrázkem ze 13. století, na jihu Rokole s kostelem Panny Marie Rokolské a zázračným pramenem, na západě Malé Svatoňovice s kostelem Sedmi radostí Panny Marie a studánkou se sedmi prameny, a na východě Vambeřice s bazilikou Panny Marie, královny rodin, posvátnou soškou ze 13. století a zázračným pramenem.

Uzdravení nevidomého

Počátky poutního místa ve Vambeřicích sahají až do 13. stol. Podle legend zde došlo k zázračnému uzdravení nevidomého muže, který zde z vděčnosti zavěsil na lípu sošku Panny Marie s Jezulátkem. Místo se soškou se brzy stalo hojně navštěvované poutníky. Z iniciativy krále Přemysla Otakara II. přišli roku 1253 na toto místo kolonisté z Míšně a založili zde obec Albendorf, později Vambeřice. Jejich přičiněním zde byl také postaven dřevěný kostelík. V 15. století se Mariánský kult natolik rozšířil, že dřevěný kostelík už nevyhovoval potřebám příchozích poutníků a byl nahrazen novým zděným kostelem.

V 17. stol. se rozhodl nový majitele Vambeřic vytvořit zde miniaturu Svatého města – Jeruzaléma. Svůj sen začal realizovat stavbou kapliček na hoře Kalvárii a poté zahájil stavbu nového kostela. Krátce po jeho dokončení však začaly praskat stěny a klenba a hrozilo, že se stavba zřítí. Proto byla roku 1715 zahájena přestavba kostela podle nového projektu a roku 1720 byla dokončena a vysvěcena. V této barokní podobě se dochovala dodnes.

Do bohatého ikonografického projektu Vambeřic zapadají i názvy kopců, které obklopují obec a připomínají Jeruzalém a další biblická místa. Návrší, na kterém stojí bazilika, se jmenuje Sion, hora naproti chrámu Kalvarie – odpovídá Olivové hoře a Golgotě. Jižně od Kalvarie je Choreb, Sinaj a Tábor a potok, který protéká Vambeřicemi má název Cedron.

Na svahu Kalvárie a v centru Vambeřic vznikl rozsáhlý komplex Ježíšovy cesty s cca 130 objekty – kaplemi, pomníky a branami, které se staly po vzoru Jeruzaléma součástí městské zástavby. Do komplexu patří také dvě poustevny – na Kalvárii a hoře Tábor a dvě polní křížové cesty.

Církevně dlouho Čechy

Vambeřice byly spolu s celým Kladskem do roku 1742 součástí Čech, poté připadly Prusku. Církevně ale patřily až do 70 let minulého století k Pražské arcidiecézi. Na přímluvu pražského arcibiskupa Kašpara povýšil papež Pius XI. v roce 1936 poutní kostel na baziliku minor. Vzácná gotická soška Matky Boží, uchovávaná ve vambeřické svatyni, byla roku 1980 korunována na vambeřickou Královnu rodin. Nyní jsou Vambeřice součástí Vratislavské arcidiecéze a Dolnoslezského vojvodství. Od roku 2007 je vambeřický areál pod správou františkánů.

Naděje v Boží pomoc a ochranu

Vambeřice jsou významným poutním místem a v době největší poutní aktivity (počátkem 20. století) je ve všech ročních obdobích navštěvovalo až 150 000 poutníků ročně. Politické události a uzavření hranic po druhé světové válce pak tyto poutě z české strany znemožnily. V roce 2001 byla poutní tradice obnovena, nejprve pouze na českém území, a od roku 2004 putujeme pravidelně až do Vambeřic, letos tedy již po třinácté.

Poutní mše svatá. Foto: archiv Jana Troutnara

Pořadatelem je Římskokatolická farnost Police nad Metují a zúčastnit se může každý, kdo má zájem s námi putovat. Poutníci přijíždějí z blízkého okolí ale i z dosti vzdálených míst, někteří téměř pravidelně již řadu let, jiní třeba jen jednou. Trasa pouti je dlouhá cca 22 km a vede více méně po původní historické poutní cestě přes Broumovské stěny, Studenou vodu a Radkow. Je prosycena modlitbami a zpěvem předěšlých poutníků a je také lemována množstvím drobných kamenných

památek (křížů, soch a dalších pomníků), které doplňují zdejší krajinu o estetický a křesťanský prvek. V průběhu tří staletí je zde umístili na své náklady tehdejší vlastníci pozemků. Jde vesměs o díla místních lidových sochařů, kteří do nich společně s vlastníky vtiskli víru a naději v Boží pomoc a ochranu nejen pro sebe a své blízké, ale i pro všechny kdo tudy budou procházet (na jednom z křížů je krásný a silný nápis: Kde Boží přítel stojí, zla mocnost kráčet se bojí).

Na cestu? S pokorou a vděčností

Na cestu se již tradičně vydáváme v čerstvě rozkvetlém májovém mariánském čase a s pokorou a vděčností jsme mohli i v letošním roce děkovat za příznivé počasí, které je nám dopřáváno. Cestou se můžeme radovat z krásy jarní přírody, z Boží blízkosti a ze všech obdarování. Z této úžasné skutečnosti můžeme načerpat pokoj, novou sílu a naději a modlitbami přinést pomoc sobě, svým blízkým i potřebným. Letošní

rok vyhlásil papež František Svatým rokem milosrdenství. Takže vedle toho, že si každý nesl své osobní intence, bylo naším společným poutním tématem, kromě již tradičních modlitebních úmyslů (za rodiny, za mír, za nemocné, za trpící a pronásledované křesťany, za dobrou úrodu) téma milosrdenství. Putujeme společně, děláme celkem jedenáct zastávek (sedm na straně české a čtyři na straně polské) na společné modlitby a krátkou četbu (letos z buly *Misericordiae vultus* a encykliky *Laudato si*), včetně modlitby *Zdrávas Maria*, která nám na konci naší pouti

vydá na jeden společný desátek. Tři z těchto zastávek jsou delší na odpočinek a jídlo. Kromě tohoto je možné se cestou modlit samostatně nebo ve skupinách, a jde-li s námi kněz, jako v letošním roce, je také možné přijmout svátost smíření.

Domů autobusem

Letos jsme měli mírný časový skluz, který se nám ale podařilo stáhnout, a přes únavu v posledním úseku jsme, přitahováni vzdálenou siluetou střechy a věží vamberické baziliky a s písní na rtech, včas a v pořádku došli do cíle. Společně s poutníky, kteří se k nám při-

pojují cestou, s poutníky z Broumova, cyklo poutníky a těmi, kdo přijedou auty, zaplníme celou baziliku Panny Marie a naše putování pak tradičně vyvrcholí mší svatou. Letos jí sloužilo pět kněží. Po bohoslužbě je ještě chvíli čas na pokoukání a poté nás autobusy odvázejí zpět do Police nad Metují. Vracíme se domů příjemně unaveni a ve tvářích poutníků lze vyčíst spokojenost a vděčnost za to, že jsme to zvládli, a za všechna obdarování. Bohu díky. Letošní májová pout je za námi a již se můžeme těšit na příští rok, kdy budeme putovat, dá-li Pán, v sobotu 6. května 2017. Všichni jsou srdečně zváni.

Jan Troutnar

Poutníci na cestě. Foto: archiv Jana Troutnara

Léto, prázdniny, okurková sezóna

Přichází zvláštní období – léto, čas dovolených a odpočinku, pro děti dva měsíce prázdnin. Je to hodně, ale některé děti by raději dva roky prázdnin, a na konci často i dospělí prožívají zklamání nad tím, že už je všemu konec. A to tehdy, pokud si mohli vybrat svoji řádnou dovolenou.

Co se vlastně po tyto dva měsíce prázdnin děje? Všechno sice funguje a běží, ale současně s ničím nelze „pohnout“. Jako poutní referent a organizátor různých akcí vím, že na konci června se všechno zastaví, s nikým se už nedá domluvit a pokud se o to kdykoli a kdekoli a kvůli čemukoli snažím, tak vždy uslyším, pokud vůbec, jedinou odpověď: „po prázdninách“. A to je asi 10. září, kdy se už pomalu začíná vnímat realita života a pak pár měsíců něco funguje, a když už začíná advent, tak se vše šponuje a uprostřed prosince už zase podobná reakce: „po vánocích“, a to je tak opět kolem 10. ledna. Takže z těch dvanácti měsíců, které dostáváme každým rokem, dva měsíce v létě a jeden v zimě, tedy dohromady tři jsou nepoužitelné k čemukoliv tvůrčímu. Politici a žurnalisté toto období nazývají lakonicky okurkovou sezónou, a pokud vyloženě nejde o nějakou nečekanou situaci a drama, tak to také tak probíhá.

Můžeme se tedy společně zamyslet, k čemu tato doba vlastně je. Co se v ní dá podnikat? Může se v této době něco vytvářet? Je skvělé, když čas dovolené či prázdnin je využit pro načerpání nových sil pro další službu či úkoly. Vždyť slovo rekreace pochází z latinského creare (tvořit, vyrábět a přidání předpony re- vyjadřuje proces obnovení). Někteří z nás jsou ale v tento čas v plném nasazení a právě teď mají plné ruce práce. Především v pohostinství, v turistickém ruchu, ve službách. Za celé prázdniny se ani nezastaví. Je iluzí, mít nějaké volno.

Mají každodenní nasazení, protože právě teď je ten čas, kdy hosté přijíždějí, žádají služby, chtějí si odpočinout. Tak je tomu také u nás v Koclířově už dvacet let. Jeden turnus střídá druhý, přijíždějí rodiny s dětmi, senioři, mladí, každý den je třeba zajistit vše potřebné, programy, výlety.

Co je na tom všem krásné, že jsme zde v náručí Panny Marie a letošní léto ještě přímo u Svaté brány Svatého roku milosrdenství. Brána je obdařena stejnými milostmi jako ta, co je letos otevřena u sv. Petra ve Vatikánu. Představit si, že by mi někdo nabídl ubytovat se na týden přímo v bazilice sv. Petra v Římě, tam u Svaté brány, a mít nejen možnost jí projít, ale také třeba v úplném tichu ráno nebo večer, když se vše uzavře, se přímo u ní posadit, meditovat, otevírat se pokoji a míru. Tím se tento netvůrčí čas stává i pro nás velmi požehnaným a vlastně pro každého, kdo si zvolí dovolenou, prázdniny, které mají tento požehnaný aspekt.

Tělo a duše. To je naše základní starost a i o prázdninách se tato starost může promítnout do volby dovolené a odpočinku. Často ale platí, že kam se strom naklání, tam obyčejně padá. Pokud po těch zbývajících devět měsíců

v roce o sebe nepečuji a své tělo či duši šidím a „huntuji“, tak podobně dopadá i prožitá dovolená či prázdniny.

Ptal jsem se kdysi jednoho šedesátáctníka, co dělá pro svou duši. Podíval se na mě zděšeně a řekl: „Co to je?“. Vysvětlil jsem mu, že má nesmrtelnou duši a že je třeba se o ni starat. Tak, jako o pozemské smrtelné tělo. Nechápal nebo nechtěl chápat. Jiný podobný muž, ten už byl tzv. „kostelový“, mi vypočítal, jaké investice věnuje své duši. „Ráno, velebný pane, udělám křížek. To nevynechám. A večer otčenášek. To úplně stačí, nic nepřehánět, nejsem fanatic jako moje manželka. Ta ještě ten růženec a čte tu biblu. Mně to tak úplně stačí.“ Když jsem s ním souhlasil, chtěl jsem po něm jídelníček pro tělo. Byl trochu překvapen, ale pak mi to vyjmenoval. Snídaně, oběd, večere i to běžné, co k tomu. Projevil jsem svoji překvapenost a řekl mu, jestli to nepřehání, přece nejsme fanatici. Že bych podle investic pro jeho duši viděl investice pro tělo asi tak. Ráno čichnout ke kávě a večer kousek suchého chleba. A kdepak namazat Ramou. Nejsme přece fanatici. Nebudeme to přehánět...

P. Pavel Dokládál

S úsměvem a srdcem na dlani

Biskupský palác, rezidence sídelního biskupa, ale především srdce královéhradecké diecéze, jednoduše Biskupství. Co vše se děje za zdmi této budovy, se vám pokusíme v příštích vydáních Adalberta zprostředkovat v nové rubrice **Za biskupskou fortnou**. Představíme práci jednotlivých odborů Biskupství královéhradeckého, abyste věděli, čím vším jsou zaměstnané, a čím vším vám mohou být prospěšné. Biskupství totiž není nedobytný hrad či skleněný zámek, ale úřad, který je tu pro nás všechny. Stejně jako každý jiný institut má však svá pravidla. A jako první je jistě slušné představit sekretariát biskupa Jan Vokála, tedy místo velmi důležité. **Sestra Zuzana Petra Macečková SCSC** vás přivítá s úsměvem a srdcem na dlani.

Sestro Zuzano, dá se pár slovy vystihnout podstata Vaší práce?

Především jsem k dispozici panu biskupovi ve věcech plánování jeho diáře, kdy zprostředkovávám různým lidem setkání s ním. Spolupracuji s ostatními pracovníky biskupství, vyřizuji potřebnou korespondenci, podílím se na přípravě různých akcí (např. den kněží či řeholníků).

Jsem ráda, že se díky této službě setkávám s lidmi, které bych jinak nepotkala, že jim mohu být i nápomocná. Rozhodně to není práce, kdy si oddělám osm hodin. Je to služba, která se stala mou součástí, protože já do ní vnáším cosi ze sebe, a snažím se ji naplnit podle mých možností.

Co vše ještě spadá do gesce sekretariátu biskupství?

Pod sekretariát patří ještě služba biskupského ceremonáře, tiskové oddělení a také technická správa rezidence.

Je něco těžké na této službě?

Součástí mé práce je se setkávání se s lidmi, a to mě na ní těší. Ale všichni jsme lidé s určitými mantinely a možnostmi. Takže se občas stává, že dva lidé na sebe v některých momentech narazí, jednoduše proto, že si nerozumí nebo se objeví nějaký problém, který je tu od toho, aby se řešil, a my se díky němu posunuli dál. To je

práce na celý život, a já se samozřejmě učím tyto situace zpracovat, zvládat a brát si z nich ponaučení jako každý jiný člověk. S tím souvisí i to, že občas narazím sama na sebe, na svou lidskou nedokonalost. Často je potřeba osobní diplomacie, nenechat se unést tam, kam nechci.

Když někdo požádá o setkání s panem biskupem, jaká je praxe?

Pokud se na mne někdo s takovou prosbou obrátí, tak podle důvodu jeho žádosti se mu nabídne nějaký termín. Řešením této záležitosti mohou být

panem biskupem pověřeni ostatní pracovníci biskupství, kteří danou záležitost zcela kompetentně vyřídí.

Aby byl přijat někdo okamžitě a bez objednání, to by muselo jít opravdu o závažnou věc a záleží také na programu pana biskupa.

Připravujete pro pana biskupa podklady pro jednání?

Některé ano, pokud je to v mé kompetenci a moci. Často jsou také požádáni poradci a příslušné odbory, aby dodali řešerše.

Je výhodou být v tomto zaměstnání zasvěcenou osobou?

K tomu by se měli vyjádřit spíše ti druzí. Pozici sekretáře může zastávat kněz, řeholník i laik. Dala jsem svůj život Kristu, proto beru církev opravdu za svoji a odevzdávám Pánu v modlitbě vše, s čím se denně setkávám. Ve své službě poznávám církev nejen jako tu svatou – Kristovu, ale také jako živý organismus lidského společenství. Snažit se musíme všichni, jsme na jedné lodi, patříme k sobě. Jsem jedním článkem potřebným k tomu, aby vše dobře fungovalo. Jsem vděčná, že mohu být nyní zde a společně prožívat Bohem darované dny uprostřed této diecéze.

Výročí bitvy u Hradce Králové 1866

Dějiny jsou poskládány z mnoha událostí a některé z nich zůstávají v povědomí jako bolestná vzpomínka. Nelze skrýt nevyhovující trýzeň při pohledu na válečné konflikty. Poslední výkřik smrtelně zraněného vojáka je vždy velkou výčitkou a obviněním. Kdo je odpovědný za nemilosrdné bitvy, které se nedají jen tak snadno ospravedlnit? Jakým přínosem jsou pro lidstvo? Otázky se kupí jedna za druhou. Už tolikrát se člověk zamýšlel nad těmito tragickými etapami historie světa a nemůže najít správné slovo na jejich obhajobu. Kolik komentářů, tolik pohledů. Převažuje názor, že jen zbraň je nezbytnou výzbrojí k řešení závažných problémů mezi civilizacemi, národy, společenstvími i mezi jednotlivci. Je tento fenomén znamením pokroku anebo úpadku? Má lidstvo k dispozici ještě jiné prostředky, kterými se dá zajistit pokoj a mír jinak, než zbrojením, válečnými střety, v nichž dochází k likvidaci nepřítele, a kde vítězí mentalita „kdo z koho“?

I když nás dělí od bojů na Chlumu 150 let, nelze tuto dějinnou tragédii přejít mlčením. Nestačí ani jen historická vzpomínka. Rozkazy generálů ke zteči, jejich odpovědnost za desetitisíce mrtvých a raněných nemůže zůstat jen jako příležitost k zamýšlení. Poslední výstřel při této bitvě neznamenal totiž kapitulaci poražených a konec nepřátelství. Výsledek bitvy u Hradce Králové v roce 1866 a její doznění bolestně poznamenal konec 19. a celé 20. století. Pohled na mrtvolné ticho mnoha obětí této války by zůstal dodnes bez odpovědi, kdyby i do této konkrétní problematiky vítězů i poražených nezaznělo Kristovo evangelium. Lidská diplomacie se jen tak snadno nevypořádá se hřbitovem, ve který se 3. 7. 1866 proměnilo chlumské návrší. Uvázli bychom jen ve velkém utr-

pení a smrti tolika nevinných otců rodin, manželů, mladých a schopných mužů ve zvláštní spravedlnosti. Můžeme ji nazvat pragmatickou spravedlností. Ta totiž postrádá milosrdenství, odpuštění, úctu, respekt, trpělivost, pokoru, vděčnost, lásku a rozhodnutí v takových „masakrech“ nepokračovat.

V Bibli, v listu sv. Jakuba ve čtvrté kapitole se začíná otázkou: „Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte. Zabíjíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho. Bojujete a válčíte, ale nic nemáte.“ (Jak 4,1-2)

Válka je vždy znamením toho, že se z lidské mysli i srdce vytratil smysl pro pravdu a spravedlnost, lásku a úctu k daru života. K ochromení těchto hodnot dochází dávno před prvním výstřelem. Mnoho velkých plánů, ideálů, vizí a vztahů ke krá-

sám světa je ve válce převáženo laci- ným populizmem. Touha po odvetě a nezkrotné běsnění vyrovnat se jen po lidsku s protivníkem, bez respektu a úcty ke spravedlnosti, zavládne mezi veliteli a vojáky, když se schyluje k rozhodnému boji.

Když mezi Ježíšovými učedníky nastal spor, kdo je mezi nimi největší, vzal si je Ježíš stranou a řekl jim: „Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům... Mezi vámi tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem. A kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech.“ (Mk 10, 35-45) Nejsou tyto požadavky stále aktuální? Nepromlouvá z nich spravedlnost, která – jak čteme u Karla Čapka v knize Zločin na mostě – je zároveň i láska? Není v této řeči vyjádřeno, co znamená být člověkem, a kdy je člověk nejmocnější a nejvíc prospívá světu?

Izaiáš 600 let před Ježíšovým narozením vyslovil v prorocké řeči to, co i po tolika letech má svou váhu a ukazuje cestu k právu, spravedlnosti a lásce. „Vzhůru, vystupme na Hospodinuovu horu, do domu Jakubova Boha. Ať nás naučí svým cestám... Ať lidé zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne už meč národ proti národu, válce se už nebudou učit.“ (Iz 2, 1-5) Je to fantazie a útěk z reality světa? Možná pro někoho. Jsou však lidé, kteří z těchto příslibů žili a dosud žijí. Stávají se morální autoritou a svými životními postoji, které mají svůj základ v pravdě, spravedlnosti a lásce, dodnes oslovují. Patří k protagonistům velkých hodnot, které nestojí na základech morálky „oko za oko, zub za zub“. Nestávají se obětí svých naivních představ a subjektivních postojů. Jsou to tvůrci pokoje, u jehož pramene stojí Bůh – Láska a milosrdenství.

**Za Biskupství královéhradecké
Mons. Josef Socha, generální vikář**

Klášterní kuchařka aneb oroduj za nás, domácí kuchař

Angelus Jeřábek, OFM Conv.

Všude kolem nás se dnes vaří. V televizi, v rádiu, v novinách a časopisech. Pojdme se ale podívat do prostředí, které je rozhodně zajímavější, než nejlépe vybavené televizní studio. Někdo by si možná řekl, že Klášterní kuchařka, bude obsahovat jen jídla střídmá, prostá, snad až nudná. Ale hned první prolistování souborem receptů Františka Angela Jeřábka, kuchaře kláštera minoritů v Českém Krumlově, nás vyvede z omylu – želví polévka, račí pudink, šípková omáčka nebo paštikový telecí závin rozhodně nepůsobí dojmem pokrmů, kterým by se nedostávalo fantazie a citu pro pozitivitu úst a žaludků. Jak to tedy bylo a je s vařením v klášteře? Odpovědi na otázky, praktické recepty i svérázné duchovní podněty najdete v knize, jejíž rukopis vznikl v roce 1953 a určen byl jakési Marii Kalužové z fary ve Štěpánkovicích u Opavy.

Představa přísné mnišské askeze a extrémního umrtvování těla pochází především z prvních křesťanských staletí, kdy původně poustevníci a později mniši, žili často v jeskyních uprostřed pouště či vysoko v horách a jejich zá-

jem se samozřejmě upínal ke zcela jiným oblastem než k vaření. I když o samotných počátcích kláštérního vaření mnoho nevíme, je jisté, že se vařilo jednoduše. Teprve později, úměrně

potřebovali k životu, včetně nejrozumnějších stájí, chlévů, kurníků a králíkáren, míst vyhrazených pro jeleny, skot a ovce, specializovaných zahrad na zeleninu, léčivé bylinky či ovocných stromů.

Jeřábekova kuchařka představuje zcela specifický typ návodu k přípravě pokrmů. V nejlepší slova smyslu jde o elitní kuchařku pro náročného. Nepředpokládá nic jiného, než kuchaře, který umí vařit. Jeřábek se nezabývá podružnostmi, jakými je přesné množství přísad nebo návaznost postupů. Pro něj je důležitější samotný fakt vaření, který souvisí s Jeřábkovým vnímáním kuchařského poslání jako služby pro klášterní komunitu. Zkrátka, je třeba být schopen dobře vařit z čehokoliv, umět mistrně zkombinovat momentální zásoby ve spíži s roční dobou i s dny v týdnu. Zároveň ale Jeřábekovo vaření nepropadá do stereotypu, je skrznaskrz produkčnělé. A stejně

naladění předpokládá kuchař minoritského kláštera i od svého čtenáře. Jeho kuchařka je schopná pravěmu kuchaři otevřít nové obzory.

Pavel Sršeň

(Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří a Nakladatelství Libri v roce 2004.)

rostoucímu bohatství klášterů, rostlo i bohatství a rozmanitost jejich kuchyní. Z 9. století se například dochoval plán opatství St. Gallen, představující ideální, soběstačný klášter, kde je všechno, co mniši

Karmelitánské nakladatelství s.r.o.

Kostelní Vydří 58
380 01 Dačice
tel.: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz

Nakladatelství Paulínky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00 Praha 8
Tel.: 283 028 111
www.portal.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.portal

Štěpán Smolen
Buď, kde jsi

Brož., 152 str., 199 Kč

Adam S. McHugh
Introverti v církvi

Brož., 238 str., 299 Kč

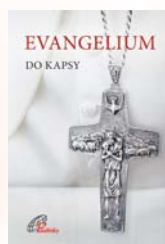
Anselm Grün
**Sedmero skutků
milosrdenství**

Brož., 101 str., 159 Kč

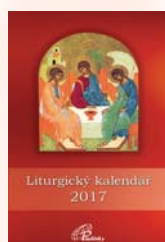
**Evangelium
do kapsy**

Brož., 360 str., 39 Kč

**Liturgický
kalendář na rok
2017**

Brož., 64 str., 48 Kč

Stormie Omartianová
**Síla manželovy
modlitby**

Brož., 216 str., 199 Kč

Petra Štarková
**Jak to chodí
v lidské hlavě**

Váz., 96 s., 299 Kč

Mária Rázusová -
Martáková, Jaroslava
Blažková
Kůzlátka

Váz., 48 s., 249 Kč

Hal Stone, Sidra Stone
**Obejměte svého
vnitřního kritika**

Brož., 224 s., 339 Kč

Podrobnější informace k událostem
v královéhradecké diecézi najdete
také na diecézním webu

www.bihk.cz

V Senátu představili sochu svaté Anežky Bude darována papeži

Po putování Českem bude v září předána papeži Františkovi jako dar českého státu k Svatému roku milosrdenství. Sochu vytvořili studenti hořické průmyslovky.

Plastiku české světice představila místopředsedkyně Senátu Miluše Horská, která dar iniciovala svým zájmem nejen o tuto českou světici, ale i o dialog státu a církvi. Při slavnosti promluvil rovněž prorektor Univerzity Karlovy Jan Royt a farář pražské akademické farnosti Tomáš Halík.

"Socha má být symbolem odpovědnosti mocných vůči bezmocným. Takový byl i život Anežky Přemyslovny, která využila svou moc pro pomoc bezmocným. Svatá Anežka je tedy nejen symbolem české státnosti, ale chápu ji též jako symbol odpovědnosti státu vůči nemocným, starým, sociálně slabým, vyloučeným, a v neposlední řadě jako symbol milosrdenství," uvedla Miluše Horská.

Symbolika svaté Anežky má podle ní potenciál zmírňovat napětí mezi většinovou společností a církví. Nabídka daru s jeho symbolikou zaměřenou na milosrdenství může také pomoci v aktivní prezentaci témat spolupráce státu a církvi.

Jan Royt přiblížil světici z historického hlediska. Představil též symboliku pískovcové sochy. "Tato socha zosobňuje soustředění a modlitbu. Zosobňuje to, že Anežka byla věrná Nejsvětější Trojici, neboť socha je vybudována na půdorysu trojúhelníku. Za věrnost Boží Trojici a věrnost této zemi musíme vzdát Anežce tu nejvyšší úctu. Je to jedna z největších žen naší historie," řekl.

Tomáš Halík zdůraznil úlohu svaté Anežky v českých dějinách a zejména při Sametové revoluci, která začala pět dní po Anežčině svatořečení. "V tom, že se nejednalo o revoluci hněvu a odplaty, ale že měla sametový charakter, jsem cítil Anežčinu ruku," řekl. S parafrází na slova, která napsal Václav Havel krátce před svou smrtí, Halík uvedl: "Anežka drží nad námi svou ruku. Držte se jí také, budeme to potřebovat."

V červenci bude socha k vidění v rámci Dnů lidí dobré vůle na Velehradě, a poté poputuje do kostelů českých diecézí. Následně bude 10. září 2016 předána jako dar českého státu a Královéhradeckého kraje papeži Františkovi. Umístěna bude v zahradě papežského letního sídla v Castel Gandolfo.

Sochu z vyhnánovského pískovce vyrobili za pět týdnů čtyři studenti školy podle návrhu někdejší studentky Aleny Kubcové z roku 2012. Je již třetí skulpturou tohoto typu. První dvě jsou umístěny v Myštěvsi a v Pavlově. Socha pro papeže je 160 centimetrů vysoká, podstavec na výšku měří 32 centimetrů. I s podstavcem váží zhruba 300 kilogramů.

Benediktinskou architekturu v Evropě prezentuje výstava Sanctus Benedictus

Snímky Martina Steckera z Katedry fotografie FAMU zachycují různé rysy sakrálních prostorů z celé Evropy a snaží se definovat shodné principy i lokální specifika těchto staveb. Fotografie zkoumají jak kostely, tak i celé klášterní komplexy, jako uzavřený celek začleněný do krajiny. Výstava, situovaná v revitalizovaných prostorách klášterního Lapidária, je přístupná veřejnosti zdarma, každý den od 10 do 16 hodin, a to až do 18. září. Pořádá ji Vzdělávací a kulturní centrum Klášter Broumov - Agentura pro rozvoj Broumova. (peš)

Virtuální tvář Madony z Osíka

OSÍK - Příběhem ztracení, touhy a znovunalézání je výstava Tvář. Do konce roku je k vidění v kryptě piaristického kostela Nalezení sv. Kříže v Litomyšli.

Vystavena je nejstarší polychromovaná řezba na našem území, románská socha Madona z Osíka. Té ale chybí tvář, která jí byla odtána nejspíše při obrazoboreckých bouřích. Autorem výstavy je architekt Josef Pleskot. Virtuálně sochu opatřil novou tvář, kterou sám navrhl. Zájemci mohou výstavu navštívit od června do září denně od 14.00 do 18.00 a v době konání večerních programů Mezinárodního operního festivalu Smetanova Litomyšl, od října do prosince pak bude otevřena v uvedených hodinách jen o víkendech a státních svátcích. Expozici bude doprovázet pestrý program přednášek, debat a dalších událostí. Více informací www.tvar-litomysl.cz. (peš)

V Červeném Kostelci se utkali volejbalisté

ČERVENÝ KOSTelec – Druhý červený víkend patřil v Červeném Kostelci milovníkům volejbalu. Konal se zde totiž velký vikariátní turnaj. Akce začala mší svatou ve hřbitovní kapli. Do následného boje se pustilo pět týmů. Přestože po obědě kurty vyplavil vydatný déšť, podařilo se turnaj dovést ke zdárnému konci. Vítězství si odvezl tým KFC Sokol Las Vegas (hráči z Červeného Kostelce a Rтынě v Podkrkonoší), druhé místo připadlo Žďárkám a třetí hráčům z Trutnova. Fotogalerie na www.bihk.cz. (peš)

Koalice pro Královéhradecký kraj se sešla se zástupci křesťanských církví

Koalice pro Královéhradecký kraj pořádá každoročně setkání s představiteli křesťanských církví, aby vzájemně pohovořili o problémech a hledali řešení ve vzájemné spolupráci. "Jsem spokojený, že se těchto kulatých stolů pravidelně účastní i sídelní biskup Jan Vokál a místopředseda Vlády České republiky Pavel Bělobrádek," hodnotí setkání lídr Koalice pro Královéhradecký kraj Vladimír Derner. "Hlavními tématy byly památková péče, migrace a vnášení hodnot do veřejné správy. Bez uplatňování principů obecného dobra nemá jakákoliv snaha ve veřejné správě šanci na úspěch," doplňuje.

Kněze připomíná pamětní deska

DOLNÍ ÚJEZD – Kostel sv. Martina v Dolním Újezdu zdobí pamětní deska. Je věnovaná P. Martinu Františku Víchovi. Pamětní desku pořídila ve spolupráci s obcí na presbytář kostela sv. Marty dolnoújezdská farnost. Jejím autorem je akademický sochař Tomáš Vejvodský. Slavnostní odhalení pamětní desky se uskutečnilo 11. června 2016.

Kněz Martina Františka Vícha, CFSsS, rodáka z nedalekého Jiříkova, čestný občan Dolního Újezdu, by se 12. června dožil devadesátých pátých narozenin. Zemřel ale již v roce 2008 ve Strakonících. "Pater Vích byl přímo v kostele v srpnu 1953 zatčen a ve vykonstruovaném procesu odsouzen na deset let vězení, z nichž sedm strávil ve Rтынi v Podkrkonoší v dole Trnavák. Při jednom závalu byl těžce zraněn, přesto dokázal zachránit život spoluvězni, evangelickému faráři. Následky těžkého zranění pak nesl po celý život," popisuje Víchovy životní osudy členka pastorační rady farnosti Eva Jiskrová a dodává, že v roce 1967 nastoupil P. Vích opět do duchovní služby, a sice ve farnosti Dobřš na Šumavě. "Po celý život se věnoval hlavně rodinám, práci se skauty a mládeži. Pomáhal také duchovně a materiálně drogově závislým lidem v léčebně v Němčicích," pokračuje Eva Jiskrová. V roce 2005 mu prezident Václav Klaus propůjčil Řád T. G. Masaryka III. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. Fotogalerie na www.bihk.cz. (peš)

Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje v Heřmanově Městci

HEŘMANŮV MĚSTEC – Requiem d moll Wolfganga Amadea Mozarta v plném kostele sv. Bartoloměje v Heřmanově Městci zahájilo XII. ročník letního festivalu, který se letos celý nese motto: Výročí v ozvěnách festivalu. Slavnostní zahajovací koncert v neděli 12. 6. přinesl dílo, které je ve své podstatě svědectvím o autorově tragickém osudu a modlitbou v okamžicích vlastní blížíci se smrti, pod taktovkou dirigenta Tomáše Židka, provedl Symfonický orchestr Konzervatoře Pardubice se sólisty Lucií Vágenknechtovou- soprán, Markétou Štefánikovou - alt, Alešem Nehněvajsem - tenor a Jaroslavem Patočkou – basem, dále se Spojenými pěveckými sbory Vlastislav Heřmanův Městec, Salvátor Chrudim a VUS Pardubice. Kromě Requiem zaznělo také Mozartovo Ave verum a rovněž i Sukova Meditace na svatováclavský chorál. Posluchači zažili nevšední pozdní odpoledne, plné hluboké duchovní hudby, v krásném prostředí kostela sv. Bartoloměje.

Prázdninové rekreace u Svaté Brány v Koclířově

KOCLÍŘOV – Farnost Koclířov u Svitav a Českomoravská Fatima připravila na letošní prázdniny několik týdenních turnusů pro rodiny, děti, mládež i seniory, které probíhají na poutním místě Fatimy v Koclířově u Svaté brány.

Součástí týdenních pobytů je každodenní nabídka duchovních programů, výletů do okolí, her a zábavy v areálu ČM Fatimy se zázemím pro naše hosty.

Dar mimořádného Svatého roku a otevřené Svaté brány je společně s vrcholící přípravou Jubilea Fatimy (1917-2017) v letošní pobytové nabídce zvlášť připomínán. Těšíme se na vás, některé turnusy nabízí ještě volná místa. Informujte se na www.cm-fatima.cz nebo na recepci 731 646 800.

Hanka Frančáková a ČM Fatima Koclířov

Pouť nemocných do Jablonného v Podještědí

V sobotu 23. července 2016 se můžete připojit k pouti ke sv. Zdislavě do Jablonného v Podještědí, která je spojena s udílením svátosti nemocných. Od 10 hod. je příležitost ke svátosti smíření, duchovní příprava a registrace nemocných. V 11 hod. mše sv. při které hlavní celebrant a kazatel otec biskup Mons. Jan Vokál udělí svátost nemocných.

Ve 13 hod. pobožnost v kryptě u hrobu sv. Zdislavy.

Ve 14 hod. odjezd pod hrad Lemberk a vycházka ke studánce sv. Zdislavy. Zde v 15 hod. pobožnost k národním patronům a zakončení společného programu.

Je možné se přihlásit na dopravu po trase Moravská Třebová - Litomyšl, Vysoké Mýto - Hradec Králové - Jičín. Kontakt: Mob. 731 646 800, email: poutnik@bihk.cz

Poutní centrum

Běžný přehled aktivit v Koclířově

ČM Fatima Koclířov

1. mariánská sobota 2. 7. 2016 – celodenní program s hlavním hostem P. Janem Linhartem. Pouť ke Svaté bráně ve 14 hod. Přednáška s promítáním P. Jana Linharta o Filipínách ve 14.30 hod. Mše sv. v 10.30 a v 17 hod.

1. mariánská sobota (již 250.) v Koclířově 6. 8. 2016 s hlavním hostem, prelátem Prof. PhDr. Petrem Piřhou, CSc. z Prahy. V celodenním programu jsou přednášky, mše sv. i díkůvzdání za 250 prvních sobot od roku 1995 na tomto poutním místě.

Hlavní pouť ke sv. Filoméně v Koclířově

Ve dnech 13. – 14. 8. 2016. V sobotu 13. 8. ve spojení s Fatimou – Fatimský den – mše sv. 9.00 hod. a poutní mše sv. 11 hod. V neděli mše sv. v 9, 11, 15 hod. Tradiční procesí s hudbou a sv. Filoménou v 10 hod.

Informace, kontakt: 731 646 800, recepce@cm-fatima.cz; www.cm-fatima.cz

Svatá Anežka Česká - Svatý Rok Milosrdenství v Římě

U příležitosti otevření svatých bran Roku Milosrdenství byla vydána pamětní medaile s portrétem papeže Františka - nejvyššího představitele katolické církve s portrétem sv. Anežky, zakladatelky charitní práce katolické církve v Českých zemích. Medaili doplňuje nápis:

PAPEŽ FRANTIŠEK VYZVAL K MILOSRDENSTVÍ 2015-2016.

České Charity odpověděly, Svatá Anežka Česká

Současně byla vytvořena socha Sv. Anežky České ve Střední průmyslové škole kamenické a sochařské z Hořic, podle návrhu Aleny Kubcové.

Z hořických ateliérů přešla na konci května do budovy Senátu ČR v Praze a poté zamíří do Vatikánu, kde má být socha představena a následně požehnána papežem Františkem. Toto mimořádné přijetí papežem Františkem pro poutníky z ČR a předání sochy sv. Anežky České se uskuteční při mimořádném dni audience Svatého roku Milosrdenství v sobotu 10. září 2016 za přítomnosti našich otců biskupů, kněží, seminaristů a zástupců zákonodárných sborů a veřejného života.

Organizací je pověřen otec biskup Mons. Jan Vokál a Českomoravská Fatima v Koclířově.

Proto vybízíme kněze a věřící, kteří by chtěli tuto mimořádnou událost Svatého roku Milosrdenství se sv. Anežku v Římě podpořit, současně také Českou katolickou charitu a jiné organizace a spolky, aby kontaktovali Poutní centrum biskupství královéhradeckého nebo přímo ČM Fatimu v Koclířově. Kromě cesty do Říma (autobusem či letecky) zajišťujeme ubytování v Římě, účast na generální audienci u Svatého otce Františka v sobotu 10. 9. 2016 v Římě při předání sochy sv. Anežky České. Současně můžeme všem zájemcům zprostředkovat koupi pamětní medaile.

Pro širokou veřejnost v ČR bude socha sv. Anežky i pamětní medaile představeny při národní pouti letos v červenci na Velehradě.

Kontakt:

Poutní centrum biskupství královéhradeckého, email: poutnik@bihk.cz; mob. 731646800, 731598751(2)

P. Pavel Dokládál

Týden otevřených kostelů oslovil i nové zájemce

HRADEC KRÁLOVÉ – V Hradci Králové se na konci května uskutečnil Týden otevřených kostelů. Úspěšně, protože všech jedenáct akcí si našlo své návštěvníky.

Kdo chtěl plně využít nabízený program, mohl si na pomyslné mapě Týdne otevřených kostelů vyznačit pět katolických svatyní. Katedrálu Svatého Ducha, kapli sv. Klimenta a kostel Nanebevzetí Panny Marie na Velkém náměstí, a dále kostel Božského Srdce Páně v centru města a kostel sv. Anny v Kuklenách. V rámci ekumenismu se letos k akci připojil i Sbor kněze Ambrože Církve československé husitské. Právě v posledně jmenovaném sboru přednášel filozof Jan Sokol o důstojnosti člověka a výtěžek z dobrovolného vstupného podpoří dokončení unikátní zvonohry, největší u nás.

"Při procházce městem jsem si všimla, že do kostela vedou žluté šlápoty. Poprvé jsem se tak setkala s Týdnem otevřených kostelů," říká Markéta Smutná, která si z týdenní nabídky vybrala katechezi Vojtěcha Kodeta o uzdravování duše a koncert Biblické písně Antonína Dvořáka. "Nejsem věřící, přesto se nebráním navštívit akce s duchovní tematikou a jsem ráda, že Týden otevřených kostelů vstoupil do mého života. Těším se na další ročník," dodává Smutná.

A jak jsou s Týdnem otevřených kostelů spokojeni sami pořadatelé? "Naším cílem bylo letos hlavně zlepšit propagaci akce, a to se, myslíme, podařilo. Máme velkou radost, že všechny proběhlé akce byly úspěšné a našly si své posluchače. Doufáme, že se nám podařilo zařadit pro každého něco a že všichni, kteří měli o akci zájem, si mohli vybrat to své," uvedla Petra Kolčavová. Fotogalerie na www.bihk.cz. (peš)

V Nížkově přivítali ostatky sv. Jana Pavla II.

NÍŽKOV – V nízkovské farnosti v neděli oslavili slavnost Božího Těla a zahájili duchovní přípravu na přijetí svátosti biřmování.

Při slavnostní mši svaté kromě Vysočanského kroje bylo vidět zástupce s praporek všech hasičských sborů, které do farnosti patří. V naplněném kostele byly u oltáře nejbliže Pánu Ježíši děti, některé oblečené jako družičky v bílých šatech. Při mši svaté poprvé zazněly tóny nových varhan, na které se farnost svépomocně sbírala několik let. Při dnešní slavnosti na první hotový manuál hrál Václav Uhlíř. Farnost čeká stavba druhého manuálu, který by měl zaznít do začátku prázdnin a v příštím roce stavba pedálových píšťal. Celkově stavba varhan, oprava skříně a kůru činí 1.900.000,- Kč. Farnosti chybí ještě 150.000,- Kč.

Po mši svaté následoval slavnostní eucharistický průvod vesnicí za doprovodu dechové hudby. První oltář na návsi – u sochy sv. Jana Nepomuckého – byl místem modliteb za obec, za lidi, kteří v ní žijí. Modlitbu pronesl starosta obce Josef Vlček. Místo druhé modlitby byla základní škola. Zde se Nížkované modlili za děti, rodiny, za vzdělání. Zde modlitbu pronesli zástupně manželé Bruknerovi. Po přesunu na třetí místo – u hasičské zbrojnice a u zdravotního střediska – jsme se modlili za uzdravení a děkovali za ochranu před přírodními neštěstími. Modlitbu přednesla nedávno uzdravená Vlasta Jindrová. U vstupu do kostelního areálu jsme poděkovali Panu Bohu za dar kněžství, za zemřelé kněze, kteří sloužili v naší farnosti, a prosili o nová povolání ke kněžskému a řeholnímu životu. Slavnostním Te Deum byla celá slavnost zakončena.

V tento den ale farnost očekávala ještě jednu slavnost. Večer při májové pobožnosti byly do farnosti přivezeny vzácné ostatky sv. Jana Pavla II. Tímto aktem byla zahájena duchovní příprava na přijetí svátosti biřmování v naší farnosti. Asi sto lidí na návsi očekávalo příjezd ostatků zpěvem písně Bárka a modlitbou litaní. Po příjezdu, okouření ostatků, byly vystaveny u oltáře a v sobotu 4. června byly biskupem Janem Vokálem uloženy do zdi u hlavního oltáře při slavnostní mši svaté. Při mši svaté biskup Jan udělil mladým lidem z nízkovské farnosti svátost biřmování. Fotogalerie na www.bihk.cz. P. Filip Foltán

Letní dětské tábory

✓ 1. 7. - 15. 7.

Vranice pro děti 7–15 let

✓ 1. 7. - 12. 7.

Ježkov u Dvora Králové
pro děti 7–16 let

✓ 10. 7. - 17. 7.

Ruprechtice pro děti 7–12 let

✓ 4. 8. - 7. 8.

Hoješín u Seče pro děti 7–12 let

✓ 15. 8. - 20. 8.

DCŽM Vesmír:
Diecézní ministrantský tábor
od 12 let

Kostelní Vydrů

- 31. 7. - 4. 8. - Duchovní obnova - Čas pro Boha

Olomouc

- 8. 8. - 12. 8. - Duchovní cvičení VIA

Heřmanův Městec: Hudební léto

- 10. 7. v 17:00 - Trio barokní hudby
- 24. 7. v 17:00 - PhilHarmonia Octet Prague a hosté
- 7. 8. v 17:00 - Heroldovo kvarteto
- 21. 8. v 17:00 - Schola Gregoriana Pragensis
- 29. 8. v 17:00 - Shinagawa Junior String Orchestra Tokyo

Vysoké Tatry s řeholníky

- 31. 8. - 4. 9. - Výlet s milosrdnými bratry nabízí poznání osobního povolání

Poutě

- 4. 7. - 5. 7. Velehrad: Cyrilometodějské slavnosti a Národní pouť
- 5. 7. v 08:30 Rokytnice v Orlických horách: Cyrilo-Methodějská pouť ke Kunštátské kapli
- 10. 7. v 10:00 Jablonné v Podještědí: Německá pouť ke svaté Zdislavě
- 23. 7. v 11:00 Jablonné v Podještědí: Pouť nemocných ke svaté Zdislavě
- 31. 7. - 15. 8. Chrudim: Salvátorská pouť
- 6. 8. - 7. 8. Opočno: Pouť Porciunkule
- 7. 8. v 10:00 Jablonné v Podještědí: Svatovavřínecká pouť
- 14. 8. v 09:00 Jilemnice: Pouť u sv. Vavřince
- 14. 8. v 14:30 Dřízna: Poutní mše svatá

Hoješín u Seče

- 1. 7. - 3. 7. - Víkend pro všechny, kdo touží po setkání s Bohem skrze Bibli
- Jánské Lázně: Prázdninové pobyty pro prarodiče s vnoučaty
- I. turnus 2. 7. - 9. 7.
- II. turnus 20. - 27. 8.

Ellwangen

- 2. 7. - 4. 7. - Národní pouť ke sv. Metoději

Hradec Králové

- 2. 7. v 14:00 - Mše svatá za oběti války 1866
- 16. 7. v 09:30 - Jáhenské svěcení

Vysoké Tatry

- 28. 8. - 2. 9. - Duchovní a odpočinkový pobyt pro seniory s návštěvou Turzovky a Spišského Jeruzaléma

Malé Svatoňovice

- 20. 8. - Diecézní mariánská pouť
- 21. 8. v 08:30 - Poutní neděle

Litomyšl

- 16. 7. - 23. 7. - Kurz manželských setkání

Krakov

- 20. 7. - 31. 7. - Světový den mládeže

Semily

- 30. 7. - 31. 7. - Za papežem Františkem

Libice nad Cidlinou

- 30. 7. v 10:00 - Novéna za duchovní povolání
- 27. 8. v 10:00 - Novéna za duchovní povolání

Jablonné v Podještědí

- 8. 8. v 18:00 - Slavnost sv. Dominika

Horní Branná

- 25. 8. - 28. 8. - Workcamp SPS I.

DCŽM Vesmír

- 6. 8. - 12. 8. - Taneční týden
- 27. 8. - 31. 8. - Sportovní týden

Osobní oznámení

JMENOVÁNÍ A USTANOVENÍ

- Bc.Th. **Josef Matras** – farář Bystré u Poličky od 1. 6. 2016 (do 30. 9. 2019) okrskovým vikářem vikariátu Litomyšl
- **Jan Lukeš** – diecézní jáhen (plánované svěcení 16. 7. 2016) od 16. 7. 2016 ustanoven k jáhenské službě v Římskokatolické farnosti Vysoké Veselí
- Mgr. **Vojtěch Novotný** – diecézní jáhen (plánované svěcení 16. 7. 2016) od 16. 7. 2016 ustanoven k jáhenské službě v Římskokatolické farnosti – probošství Poděbrady
- **Jan Pitřinec** – diecézní jáhen (plánované svěcení 16. 7. 2016) od 16. 7. 2016 ustanoven k jáhenské službě v Římskokatolické farnosti – probošství Litomyšl
- **Petr Soukal** – diecézní jáhen (plánované svěcení 16. 7. 2016) od 16. 7. 2016 ustanoven k jáhenské službě v Římskokatolické farnosti – arciděkanství Chrudim; od 1. 9. 2016 prefektem v Teologickém konviktu v Olomouci
- **Ondřej Špinler** – diecézní jáhen (plánované svěcení 16. 7. 2016) od 16. 7. 2016 ustanoven k jáhenské službě v Římskokatolické farnosti – arciděkanství Pardubice
- P. **František Beneš**, SDB – administrátor Litomyšl od 1. 8. 2016 výpomocným duchovním v Římskokatolické farnosti – probošství Litomyšl
- Bc.Th. **Štefan Brinda** – administrátor Krucemburk od 1. 8. 2016 administrátorem Římskokatolické farnosti Licibořice a administrátorem excurrendo Římskokatolické farnosti Bojanov
- P. ThMgr. **Jan Andrzej Czekała**, MSF – děkan Dvůr Králové nad Labem od 1. 8. 2016 výpomocným duchovním v Římskokatolické farnosti – děkanství Dvůr Králové nad Labem, pastorační činnost spojena zejména s Domovem sv. Josefa v Žirči, ponechán titul děkan
- Mgr. PaedDr. **Jiří Vojtěch Černý** – administrátor Licibořice od 1. 8. 2016 výpomocným duchovním v Římskokatolické farnosti – děkanství Havlíčkův Brod, pastorační činnost spojena zejména s Nemocnicí Havlíčkův Brod
- P. **Andrzej Deniziak**, MSF – farní vikář Dvůr Králové nad Labem od 1. 8. 2016 administrátorem Římskokatolické farnosti – děkanství Dvůr Králové nad Labem
- ThMgr. **Adam Depa** – děkan Hořice v Podkrkonoší od 1. 8. 2016 na dobu sedmi let, tj. do 31. 7. 2023, děkanem Římskokatolické farnosti – děkanství Chrast u Chrudimě a administrátorem excurrendo Římskokatolické farnosti Vrbatův Kostelec
- Mgr. **Pavel Jäger** – administrátor Seč od 1. 8. 2016 administrátorem excurrendo Římskokatolické farnosti Ronov nad Doubravou a Římskokatolické farnosti Míčov; dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti kromě ustanovení administrátorem excurrendo Římskokatolické farnosti Bojanov, které je tímto zrušeno
- Mgr. **Filip Janák** – administrátor Holice od 1. 8. 2016 administrátorem Římskokatolické farnosti – děkanství Hořice v Podkrkonoší
- Mgr. **Tomáš Kvasnička** – farní vikář Skuteč od 1. 8. 2016 administrátorem Římskokatolické farnosti Sezemice a administrátorem excurrendo Římskokatolické farnosti Býšť a Římskokatolické farnosti Dašice
- Mgr. **Jan Linhart** – biskupský vikář pro pastorační, rektor Duchovní správy kostela Panny Marie v Hradci Králové od 1. 8. 2016 na dobu sedmi let, tj. do 31. 7. 2023, děkanem Římskokatolické farnosti – děkanství Skuteč, administrátorem excurrendo Římskokatolické farnosti Předhradí a spirituálem Gymnázia Suverénního řádu maltézských rytířů ve Skutči; ustanovení spirituálem kněží Královéhradecké diecéze zůstává v platnosti
- Mgr. **Zdeněk Mach** – administrátor Proseč u Skutče od 1. 8. 2016 administrátorem Římskokatolické farnosti – probošství Litomyšl a administrátorem excurrendo Římskokatolické farnosti Cerekvice nad Loučnou a Římskokatolické farnosti Morašice u Litomyšle
- PhDr. **Radek Martinek**, Ph.D. – farní vikář Pardubice od 1. 8. 2016 administrátorem Římskokatolické farnosti Holice a administrátorem excurrendo

Římskokatolické farnosti Ostřetín
a Římskokatolické farnosti Vysoké Chvojno

- P. Mgr. et Mgr. **Ondřej Matula**, SDB – rektor kostela sv. Václava v Pardubicích od 1. 8. 2016 farním vikářem v Římskokatolické farnosti – děkanství Skuteč a administrátorem excurrento Římskokatolické farnosti Raná
- Mgr. **Vladimír Novák** – administrátor Hlinsko od 1. 8. 2016 administrátorem Římskokatolické farnosti Proseč u Skutče a administrátorem excurrento Římskokatolické farnosti Nové Hrady u Skutče
- Mgr. **Jan Paseka** – administrátor Chrast u Chrudimě od 1. 8. 2016 rektorem Duchovní správy kostela Panny Marie v Hradci Králové; současně pověřen vedením referátu pastorační Biskupství královéhradeckého
- ThLic. RNDr. **Tomáš Reschel**, Ph.D. – farní vikář v Broumově od 1. 8. 2016 farním vikářem v Římskokatolické farnosti – děkanství Ústí nad Orlicí
- ICLic. **Pavel Seidl** – děkan Chlumeck nad Cidlinou od 1. 8. 2016 na dobu sedmi let, tj. do 31. 7. 2023, farářem Římskokatolické farnosti Krucemburk, ponechán titul děkan, a administrátorem excurrento Římskokatolické farnosti Sopoty
- Mgr. Ing. **Arnošt Vidourek**, Dr. – administrátor Skuteč od 1. 8. 2016 na dobu sedmi let, tj. do 31. 7. 2023, děkanem Římskokatolické farnosti – děkanství Chlumeck nad Cidlinou a administrátorem excurrento in spiritualibus Římskokatolické farnosti Lovčice
- Mgr. **Milan Vrbiak** – administrátor Sezemic od 1. 8. 2016 na dobu sedmi let, tj. do 31. 7. 2023, děkanem Římskokatolické farnosti – děkanství Hlinsko a administrátorem excurrento Římskokatolické farnosti Včelákov

VÝROČÍ NAROZENÍ

- 9. 7. 50 let Mgr. **Petr Kubant**, farář v Červeném Kostelci
- 10. 7. 50 let Mgr. **Bogdan Roman Ganczarski**, kněz diecéze Opole, administrátor v Chocni
- 16. 7. 50 let Mgr. **Zdeněk Skalický**, působí v Arcidiecézi pražské
- 16. 7. 85 let P. **Jan Rybář**, SJ, bydlí ve farnosti Trutnov II – Horní Staré Město
- 27. 7. 50 let Mgr. **Tomáš Kvasnička**, farní vikář ve Skutči, od 1. 8. 2016 administrátor v Sezemicích

- 28. 7. 85 let MVDr. **Jiří Tichý**, trvalý jáhen, bydlí ve farnosti Jaroměř I
- 11. 8. 70 let Mgr. **Václav Vacek**, farář v Letohradě

VÝROČÍ KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ

- 30. 8. 20 let ThLic. **Vojtěch Brož**, Th.D., spirituál na Biskupském gymnáziu Bohuslava Balbína v Hradci Králové

Biřmování v červenci a srpnu 2016

- 3. července - 10.00 - **Vysoké Chvojno** (biskup Jan Vokál)
- 7. srpna - 10.00 - **Rokytnice v Orlických horách** (biskup Josef Kajnek)

Jáhenské svěcení

- 16. 7. – **Hradec Králové** – katedrála Svatého Ducha v 9.30
Jáhenské svěcení přijmou z rukou královéhradeckého biskupa Jana Vokála **Jan Lukeš, Petr Soukal, Vojtěch Novotný, Jan Pitřinec a Ondřej Špinler.**

Úmysly Apoštolátu modlitby

Červenec

Všeobecný úmysl: Aby se dostalo větší úcty domorodým národům na pokraji přežití a ohroženým v jejich sebeuvědomění.

Misijní úmysl: Aby církve v Latinské Americe a Karibiku s obnovenou energií a novým nadšením hlásala evangelium v této části světa.

Národní úmysl: Ať Bůh přitáhne k sobě srdce mladých lidí a pomůže jim poznat a přijmout povolání, které jim vložil do srdce.

Srpen

Všeobecný úmysl: Aby se sport stal příležitostí k bratrskému setkávání mezi národy a významně přispěl k míru ve světě.

Misijní úmysl: Aby křesťané ve svém následování evangelia vydávali svědectví víry, úcty a lásky k bližnímu.

Národní úmysl: Nanebevzatá Matka Boží ať nám vyprosí a upevní v nás jistotu, že víra v Boha a poslušnost vůči jeho vůli jsou největším bohatstvím, radostí, důstojností a krásou člověka.

V Římě skončilo generální shromáždění Papežských misijních děl

Konalo se od 30. května do 4. června a zúčastnili se ho národní ředitelé PMD přibližně ze 116 zemí všech kontinentů.

Shromáždění zahájil prezident PMD a pomocný sekretář Kongregace pro evangelizaci národů Protase Rugambwa, který řekl: "PMD mají opodstatnění pouze tehdy, pokud si žárlivě zachovají svou specifičnost: animaci, formaci a spolupráci s místními církvemi. Nejsme

jednou z mnoha dobročinných agentur, které shromažďují finanční prostředky pro rozvíjející se země. To co charakterizuje naši službu, je na prvním místě evangelizace."

Arcibiskup Rugambwa také zdůraznil sté výročí jednoho ze čtyř PMD - Papežské misijní unie (PMU), která byla založena z iniciativy blahoslaveného Paolo Manny, a podtrhl nutnost její reformy.

Prefekt Kongregace pro evangelizaci národů, kardinál Fernando Filoni, se ve své odpolední promluvě k národním ředitelům věnoval Papežské misijní unii a hlavním úkolům PMD: "Neměli bychom se bát naléhavé potřeby reformovat Papežskou misijní unii, a tím dát nový impuls také dalším třem Papežským misijním dílům." A vysvětlil: "Církev s dlouhou křesťanskou tradicí má dnes potíže s dostatečným nadšením a zájmem o hlásání evangelia v zemích a církvích za hranicemi svého státu. Na druhé straně se zdá, že mladé církve jsou v této době příliš zaujaty vlastním vnitřním uspořádáním. My všichni, věřící i duchovní, zápasíme se současnými kulturními, hospodářskými a náboženskými výzvami. Je pro nás stále obtížnější cítit se připraveni a dostatečně silní k tomu, vyjít do existenčních a územních periferií, které

nás zavádí daleko za hranice obvyklých sociologických a ekonomických standardů."

V úvodní studijní části se účastníci rozdělili do několika skupin, ve kterých si předávali zkušenosti a navzájem se inspirovali prací ve svých národních kancelářích a diskutovali o strategii podpory světové misijní solidarity. Prezentovali způsoby své činnosti, pomůcky a tiskoviny. Českou republiku zde zastupoval Leoš Halbrštát, národní ředitel PMD.

Ve středu 1. června navštívili všichni národní ředitelé PMD a pracovníci Kongregace pro evangelizaci národů Ducento, místo nedaleko Neapole, kde je pohřben zakladatel Papežské misijní unie blahoslavený P. Paolo Manna a u jeho hrobu společně slavili Eucharistii.

Ve druhé organizační části byly projednány aktuální přehledy činnosti PMD za minulý rok a finanční výhledy na rok letošní. Přednesli je příslušní generální sekretáři následovně: za Papežské misijní dílo šíření víry P. Ryszard Smydki, OMI; za Papežské misijní dílo sv. Petra apoštola P. Fernando Domingues, MCCI; za Papežské misijní dílo dětí Dr. Baptistine Ralamboarison, za Papežskou misijní unii P. Fabrizio Meroni, PIME. Pozornost byla také věnována revizi Stanov PMD.

V pátek 3. června bylo letošní Generální shromáždění PMD zakončeno závěrečnou řečí a večerní mší celebrou Protase Rugambwou.

I letos přivítal národní ředitele Papežských misijních děl na sobotní audienci v Klementinském sále Apoštolského paláce papež František a mimo jiné jim řekl: "Blahoslavený Paolo Manna velmi dobře pochopil, že formace a výchova ke službě církvi a jejímu vrozenému misijnímu poslání je cíl, který se týká veškerého svatého Božího lidu, v různosti jeho životních stavů a služebných úřadů." Papež František pokračoval: "Chce to mystiku. Musí růst náš zápal pro hlásání evangelia. Obávám se – a chci se vám s tím svěřit – že vaše dílo se zakládá na dokonalé organizaci, ale chybí mu zánění. Tutéž práci může odvést nějaká nevládní organizace – ale to vy přece nejste! Misijní unie, která nehoří nadšením,

k ničemu není. Misijní dílo bez mystiky je zbytečné. Vaše misijní unie dnes potřebuje právě toto – mystiku světců a mučedníků. Trvalá práce na misijní formaci, kterou máte konat, nesmí být jenom intelektuálním kurzem, nýbrž má být součástí této vlny misijního zápalu, který se sytí mučednickým svědectvím."

Národní ředitel Leoš Halbrštát vyřídil papeži Františkovi pozdravy od českých misionářů a dětí z PMDD a ujištění o jejich modlitbách a přivezl pro věřící z ČR povzbuzení do další misijní práce.

Bronislava Halbrštátová

Více informací naleznete na www.missio.cz.

Milostivé Léto – Svatý rok Milosrdenství

Svatý otec František vyhlásil slavení mimořádného Svatého roku milosrdenství. Společně vstupujeme do období prázdnin a dovolených, kdy je mnohem více času se zastavit a načerpat milosti, které nám nabízí rok milosrdenství.

Během našich volných dnů budeme určitě cestovat po celé republice, a proto se můžeme zastavit i ve východních chrámech a přijmout velký dar, který nám skrze Boží milosrdenství v tomto roce dobrá Matka Církev nabízí. Využijme čas volna a otevřme svá srdce pro tento velký dar Boží lásky ke každému člověku.

Protože společně katolíci západního i východního obřadu tvoříme jednu katolickou Církev, můžeme během dovolených a prázdnin využít možnost získat plnomocné odpustky i ve východních katolických chrámech.

Mons. Ladislav Hučko, biskup apoštolský exarcha, ustanovil v Apoštolském exarchátu následující chrámy, ve kterých věřící mohou získat plnomocné odpustky během celého mimořádného Svatého roku milosrdenství: katedrála sv. Klimenta v Praze, kostel Všech svatých na Hradě pražském (u hrobu sv. Prokopa), chrám sv. Josefa v Brně, chrám sv. Bartoloměje ve Frýdlantu nad Ostravicí (místě spojeném s bl. Metodějem D. Trčkou), chrám sv. Mikuláše v Plzni, kaple sv. Ondřeje v Karlových Varech.

Pro získání plnomocných odpustků platí tyto podmínky: svátost smíření, svaté přijímání, modlitba na úmysl papeže (Otčenáš a Zdravas Maria, popř. jiná modlitba), nemít zalíbení ani v lehkém hříchu, vykonání poutě do chrámu, kde je odpustky možné získat.

Kéž se během volných dnů léta dotkne našich srdcí Boží láska, která nám nabízí své velké milosrdenství. Velký nezasloužený dar lásky, kterým nás neustále objímá a přijímá jako marnotratné syny a dcery, kteří hledají Boží tvář a touží po jeho milosrdném objetí.

Petr Čapek

Více informací naleznete na adrese: www.exarchat.cz

Dobrá vůle ať je vidět – Mladí pomáhají

Stejnomený krátký film vznikl v Litomyšli, aby inspiroval další lidi k dobrovolnictví. Jedním z nich je také student Martin, který pomáhá seniorům v charitním centru Respitní péče Jindra. O tom, proč se rozhodl pomáhat druhým a co mu to přináší, více v následujícím rozhovoru.

Co tě vedlo k rozhodnutí stát se dobrovolníkem?

Jednoznačně snaha pozitivně změnit život ve svém blízkém okolí. Stavět studny v Africe má určitě smysl, ale proč pomáhat někde „venku“, když tady je práce dost a ještě mohou být prospěšný ve svém rodném městě. Myslím si, že spousta lidí by ráda pomáhala, ale jejich snaha končí tak maximálně u třídění odpadků. Což je škoda. Přitom dobrovolnictví není nijak zvlášť časově náročné – hodina, maximálně hodina a půl týdně, ani jinak složité a ostatním to hodně pomůže.

Kde jsi našel informace k dobrovolnické službě?

Na Facebooku, který mě nasměroval na web Farní charity v Litomyšli.

Co jsi musel udělat jako první?

V první řadě jsem musel vyplnit jednoduchý dotazník na webu. Do týdne se mi ozval koordinátor. Sešli jsme se a probrali, jak si vlastně svou pomoc představuji, co od toho všeho očekávám a co očekává Dobrovolnické centrum ode mě, jaká je

realita a vůbec, jak to vše funguje. Takový neformální vstupní pohovor. Jednou z podmínek je také bezúhonnost, takže jsem musel předkládat i výpis z trestního rejstříku.

Mohl sis vybrat, co budeš chtít dělat?

Od začátku jsem měl celkem jasnou vizi – chtěl jsem pomáhat seniorům. Proto jsem začal chodit do litomyšlské Respitní péče, což je zařízení pro klienty, o které se starají jejich blízcí, ale z nějakého důvodu jim právě teď tu péči poskytnout nemohou. Takový klient může „respitku“ využívat až tři měsíce. Jako dobrovolník tam pravidelně docházím, povídáme si, hrajeme různé hry, a když je chuť a pěkné počasí, jdeme na procházku.

Každý potencionální dobrovolník má na výběr z dvou dlouhodobých programů. Gabriel, který se zaměřuje na pomoc seniorům, a Daniel, ve kterém zase pomáháte dětem. A pak je tu celá řada jednorázových akcí – Tříkrálová sbírka, Festival deskových her, jarní úklid Litomyšle anebo veřejné čtení Máchova Máje.

Naplnuje to, co děláš, tvoje předchozí očekávání? Líbí se ti ta práce?

Líbí, jinak bych to přece nedělal, vždyť je to dobrovolné. Nejenom že očekávání naplňuje, ale také převyšuje. Jako dobrovolník mám možnost nahlédnout

do zákulisí sociálních služeb. Potkám se s lidmi z oboru, zjistím, jak to funguje zevnitř, což samo o sobě je dost zajímavé. Také můj názor na seniory se změnil tím správným směrem. A získal jsem i spoustu odborných znalostí, ke kterým bych se jinak nikdy nedostal. V neposlední řadě jsem také našel v řadách dobrovolníků několik kamarádů. Je fajn být s lidmi, kteří smýšlejí stejně.

Ještě mi řekni, jestli ti nějak pomáhá organizace, ve které vykonáváš dobrovolnickou službu? Máš podporu ze strany Farní charity? Chybí ti něco?

Máme dva profesionální koordinátory, což je super a velká výhoda zároveň. Koordinátor se stará o dobrovolníky po metodické stránce, ale současně je jim i partákem. Takže třeba vždy, když jsem chtěl nějakou odbornou radu, nebo jen probrat dojmy z dobrovolnění, ozval jsem se, sešli jsme se a vše vyřešili. Dvakrát do roka pak máme povinné supervize.

Moc ti děkuju za rozhovor. Ještě mi řekni – je podle tvoji zkušenosti dobrovolnictví pro každého?

Nevím, jestli pro každého, ale minimálně je to dobrý nenápadný „výchovní“ nástroj. Jako mladý a zdravý člověk jsem si dlouho neuvědomoval některé aspekty stáří. Teď už se na seniory dívám jinak – s mnohem větším respektem. V tomhle mi bylo dobrovolnictví dobrou školou a zajímavou životní zkušeností. Obavy potencionálních dobrovolníků naprosto chápu, sám jsem se dlouho rozmýšlel, jestli do toho mám jít. Ale nejsou na místě! Vždy je přítomný odborný personál a navíc mám plnou podporu ze strany koordinátorů. Takže asi ano - být dobrovolníkem zvládne být každý, není to rozhodně nic těžkého.

Ptal se Jakub Mašek

Kontakt: Dobrovolnické centrum při Farní charitě Litomyšl, Bělidla 392, 570 01 Litomyšl, tel.: 733 741 091, e-mail: dobrovolnik@lit.cz.

Více na www.litomysl.charita.cz nebo na facebooku.

■ AKTUALITY

Sociální podnik červenokostelecké Charity má novou výrobní sirupů

Červený Kostelec: Oblastní charita otevřela 2. června výrobně-administrativní centrum svého sociálního podniku Pro-Charitu s.r.o. v Červeném Kostelci. Vytvořila tak zázemí pro výrobu oblíbených bylinných sirupů Camellus a výrobu fixačních roztoků Histofoř. Nové prostory požehnal královéhradecký biskup Jan Vokál.

Zrekonstruovaná budova bude dále sloužit pro expedici (včetně spotřebního zdravotnického materiálu a šitých výrobků ze žirečské šicí dílny), pro obchodní oddělení, administrativu a poskytne rovněž skladové prostory ostatním charitním střediskům. V sociálním podniku nacházejí pracovní uplatnění lidé se změnou pracovní schopností a zdravotním postižením. Více na www.ochck.cz.

Eva Wagenkenchtová

Pardubická Charita přivítala firemní dobrovolníky

Pardubice: Letos v květnu se v budově Oblastní charity Pardubice v Češkově ulici sešli dobrovolníci, aby pomohli při úpravách charitní zahrady a s přípravou materiálu na tradiční listopadovou výrobu adventních věnců. Dobrovolníci vytrídili okrasné stuhly, instalovali nové pískoviště pro děti, vypleli zahradu, vyklidili kůlny a společně se zaměstnanci Charity pokáceli a zpracovali několik stromů.

Upravená zahrada bude k dispozici dětem pěstounů a dětem z rodin v nouzi v době, kdy jejich pěstouni a rodiče budou vyřizovat nutné záležitosti s pracovníci

ze Služeb pro rodiny s dětmi. Děti si mezitím budou moci hrát nebo třeba ochutnat čerstvé maliny a rybíz. Během práce si přišel s dobrovolníky popovídat i redaktor Českého rozhlasu.

Další dobrovolníci nám během května a června pomáhali s úklidem a úpravami zahrady Charitních odlehčovacích služeb Červánky v Mikulovicích. Zahradu uklidili od kamení a zbytků stavebního materiálu a vyseli nový trávník. Prostředí pro naše klienty z řad seniorů bude díky tomu ještě příjemnější než doposud. Děkujeme všem dobrovolníkům za pomoc. Více na www.pardubice.charita.cz.

Vladimíra Karlová

Výstava obrázků dětí z celého světa v hradec-kém Integrovaném centru

Hradec Králové: „Dialog mezi kulturami“ je název světové výstavy obrázků dětí, které jsou letos poprvé k vidění také v Hradci Králové v prostorách Integrovaného centra pro cizince hradecké Diecézní charity (v budově YMCA v Šafaříkově ulici 666/9). Výstava byla zahájena slavnostní vernisáží 1. června u příležitosti Mezinárodního dne dětí a potrvá do konce letních prázdnin. V doprovodném programu vystoupily děti z Multikulturního klubu dětí a mládeže Integrovaného centra. Nechyběly etnické ochutnávky a dobroty z Ukrajiny, Ruska a Sýrie. Akci uspořádalo Integrované centrum pro cizince Diecézní charity Hradec Králové.

„Mezinárodní soutěž obrázků dětí organizuje společnost IKaRuS z Německa již poosmé. Letos se v ní sešlo přes 16 stovek výtvarných prací, které namalovaly děti ze 70 zemí, jako jsou například Izrael, Čína, Španělsko, Rusko, Indie, Irsko, Egypt a další. Světová výstava dětských obrázků od finalistů této soutěže probíhá také ve Španělsku, Irsku nebo Egyptě. V Hradci Králové si mohou návštěvníci prohlédnout 30 z nich,“ uvedla Vladka Dobešová, koordinátorka aktivit z Integročního centra pro cizince Diecézní charity. Více také na www.cizincihradec.cz.

PROJEKT INTEGRAČNÍ CENTRUM PRO CIZINCE AMIF/1/01 JE FINANCOVÁN V RÁMCI NÁRODNÍHO PROGRAMU AZYLOVÉHO, MIGRAČNÍHO A INTEGRAČNÍHO FONDU.

Jana Karasová

Dětský den s Charitou: Pohádkové bytosti rozdávaly dětem radost

Pardubice: 1. června uspořádala pardubická Oblastní charita Pohádkový dětský den pro rodiny s dětmi, které spolupracují se střediskem Sanace rodin. Na Farmě Apolenka ve Spojile se sešly téměř čtyři desítky dětí v doprovodu svých rodičů či pěstounů. Sociální pracovníce Charity pro ně připravily, ve spolupráci s dobrovolníky, atraktivní odpolední program. Na deseti stanovištích na ně čekaly pohádkové postavy a každá pro ně připravila zajímavou disciplínu. Velký úspěch mělo malování na obličej paní Kašparové. Děti odcházely s rozzářenými očima a plné nevšedních zážitků. Před odchodem si mohly opéct špekáčky. Po projití všech stanovišť každý dostal drobné dárky.

Tradiční Pohádkovou cestu nebo Pohádkový les uspořádaly ke Dni dětí také Mateřské centrum Zvoneček Oblastní charity Havlíčkův Brod a Farní charita Dvůr Králové nad Labem.

Dobrovolníci na Kutnohorsku

Dobrovolnické centrum Oblastní charity Kutná Hora je od letošního roku samostatným střediskem. Jeho vedení se věnuje již jako důchodkyně na dohodu o provedení práce a jinou činnost v Charitě nemám na starosti. Znovu se ale potvrzuje známý výrok J. A. Komenského, že každá práce, chce celého člověka. Jen v prvním pololetí stoupl zájem o dobrovolnictví o čtvrtinu. Našich 59 dobrovolníků odpracovalo 725 hodin. Potěšující je také zájem středoškolské mládeže, v současné době jich aktivně pomáhá 19.

Studenti k nám přicházejí tradičně ze škol s humanitním zaměřením, jako jsou Střední odborná škola (sociální obor) v Kutné Hoře nebo Gymnázium se Střední odbornou pedagogickou školou v Čáslavi. Nově se zapojili studenti Střední průmyslové školy v Kutné Hoře. Chodí spolu s obyvateli Domova Barbora trénovat stolní tenis. Ostatní navštěvují především pacienty v nemocnicích, obyvatele domovů pro seniory nebo pro osoby s mentálním postižením. Do těchto činností se samozřejmě zapojují i tradiční, řekněme dospělí, dobrovolníci.

Přímo v Charitě pak najdeme dobrovolníky při třídění šatstva v charitním šatníku, při doučování dětí v nízkoprahových centrech a při celé řadě dalších prací. Zájem je také o různé kulturní aktivity. Studenti Církevního gymnázia v Kutné Hoře připravují pravidelné zpívání pro pacienty kutnohorské LDN. Organizujeme i akce, do kterých zapojujeme děti všech věkových kategorií, například z Mateřské školy sv. Jakuba a ze Základní a praktické školy Na Náměti v Kutné Hoře.

Zajímavý byl také projekt „Pleteme pro nemocnici“, který realizovala kutnohorská nemocnice ve spolupráci s naším Dobrovolnickým centrem. Na jaře upletlo 7 dobrovolnic asi 20 párů ponožek, které byly v dubnu rozdány pacientům. Cílem projektu bylo zahřát nejen nohy, ale i srdíčko. Akce to byla radostná a barevná.

Těší nás, že roste i zájem přijímajících organizací o to, aby k nim dobrovolníci docházeli. Daří se tedy postupně překonávat různé bariéry a předsudky. Dobrovolníků si velmi vážíme. Přestože je kapacita našeho Dobrovolnického centra poměrně malá, snažíme se o dobrovolníky pečovat, nabízet jim vzdělávání, supervizi, ale i prostou komunikaci a docela obyčejné poděkování.

Marie Macková

■ KALENDÁŘ NA LÉTO

Týdny prázdninových aktivit pro děti

11. - 15. 7. a 8. - 12. 8. Můžete se těšit na putování po Železných horách, výlety do Kladrub nad Labem, historické Telče aj. Pořádá Rodinné centrum Kopretina Čáslav, určeno pro děti od 6 let do 12 let. Přijďte si s námi užít léto!

Kontakt a přihlášky: RC Kopretina, Kostelní nám. 186, 286 01 Čáslav, tel.: 327 323 327, 733 741 171. Více také na www.kh.charita.cz.

Prázdninový týden příměstských aktivit

8. - 12. 8., vždy od 8 do 17 hod., Středisko Na Sioně Kutná Hora. Tábor je určen pro děti s poruchami autistického spektra, s podezřením na tuto poruchu a dalšími speciálními potřebami a jejich sourozence.

Kontakt: Středisko Na Sioně, Palackého nám. 320, Kutná Hora, tel. 739 484 910, e-mail: moni-ka.sotova@gmail.com. Více na www.kh.charita.cz.

Výstava „Dialog mezi kulturami“

1. 6. – 31. 8., Hradec Králové, Šafaříkova 666/9 (YMCA). Výstava obrázků dětí z celého světa. Pořádá Integroční centrum pro cizince Diecézní charity HK. Více na www.cizincihradec.cz.

Patnácté Svatoanenské zahradní slavnosti aneb slavnosti bez bariér

V sobotu 23. 7. od 10 hod. v areálu Domova sv. Josefa v Žirči u Dvora Králové nad Labem. Návštěvníci se mohou těšit na bohatý kulturní a duchovní program na třech scénách. Účast přislíbili: folková skupina Kantoři, Česká bluegrass-

vá kapela Famy ze Dvora Králové, zpěvák Ondřej Ruml, herci Martin Pisařík s kapelou Akustik a Bára Hrzánová se skupinou Condurango nebo Sestry Chalupovy – taneční sdružení ze Skalice s elegancí první republiky.

Pohádky dětem zahrají Loutka Katka z Miletína a potulné loutkové divadlo Já to jsem s Vítkem Marčíkem jr.

V kostele bude sloužena poutní mše svatá s barokním hudebním doprovodem Krkonošského Collegium Musicum a Consortus FAGVS. Poté vystoupí zpěvačka a kytaristka Eva Hencychová, Biblické písně Antonína Dvořáka v podání Martina Doležela proloží slovem herec Jan Kačer. Zvonkohru tradičně rozezní Prof. Václav Uhlíř.

Dále také doprovodný program pro děti (poníci, dřevěný kolotoč, malování na obličej...), ochutnávky sirupů a likérů, káfirna a vinotéka. Výstava i víno připomínající výročí 700 let narození Karla IV. a slavnostní zasazení vinné révy. Novinkou je kavárna Cafe Damián. Připravujeme i komentované prohlídky Domů sv. Josefa, sv. Damiána a sv. Kláry. Trh lidových řemesel bude doplněn o prezentaci chráněných dílen. Návštěvníci ZTP vstup zdarma.

Výtěžek letošních slavností je určen na dovybavení rehabilitace finančně náročnějšími zdravotnickými přístroji (motomed, rotoped) v Domově sv. Josefa pro nemocné roztroušenou sklerózou.

Záštitu nad slavnostmi převzal MVDr. Pavel Bělobrádek, místopředseda vlády a předseda KDU-ČSL. Akce je podpořena městem Dvůr Králové nad Labem a Královéhradeckým krajem. Mediálním partnerem je Katolický týdeník.

Hlavní ideou akce je odstranění bariér mezi světem zdravých a hendikepovaných. Přijďte se podívat do opraveného areálu Domova sv. Josefa v Žirči! Pro každého z rodiny se tu něco najde...

Více také na www.domovsvatehojosefa.cz.

Berátek

Čtení pro zábavu i poučení

Milí ministranti,

chci vám všem moc popřát krásné prázdniny. Ať jsou to dny, kdy objevíte nový rozměr svého času, který budete umět dobře a moudře rozdělit. Kromě mnohých nabídek vás také zvu na Vesmír, na společný tábor, kde se setkáme také s našimi biskupy. Prosím, abyste prostřednictvím svých rodičů dali předem vědět.

Tématem prázdnin je „ministrant, člověk tělesného milosrdenství“. Je to vrcholné téma našeho ministrantského života, protože Boží Milosrdenství zakoušíme při každé mši svaté – když jsme Pánu tak blízko.

Přeji vám, aby se vám v uskutečňování skutků tělesného milosrdenství dařilo. K tomu vám rád a ze srdce žehnám.

P. Filip Foltán

Ministrant, člověk tělesného milosrdenství

Skutky tělesného milosrdenství najdeme v Matoušově evangeliu (25,31-46), kdy Pán Ježíš povídá příběh o posledním soudu, podle čeho nás bude soudit. Je tam vyjmenováno šest skutků tělesného milosrdenství. „Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít, byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.“ Poslední, sedmý skutek milosrdenství, je z knihy Tobiáš, kdy Tobit pohřbívá zemřelého.

Takže, skutky tělesného milosrdenství jsou:

1. sytit hladové
2. napojit žíznící
3. obléci nahé
4. dát nocleh pocestným
5. navštěvovat nemocné
6. navštěvovat vězněné
7. pohřbívát mrtvé

My, jako ministranti nejčastěji konáme poslední skutek tělesného milosrdenství, když ministrujeme u pohřbu. Je to důležitý skutek milosrdenství, i svědectví v dnešním světě. Někdy se totiž lidé nechtějí se zemřelým setkat. Nechtějí se s ním rozloučit, a to je špatně. Pohřeb je projev naší víry ve vzkříšení těla. Proto je důležité tělu zemřelého projevit úctu (Proto se rakev okuřuje kadidlem). Je dobře, když ministrant přijde na pohřeb a tento skutek tělesného milosrdenství vykonává. To je tedy to Tobiášovské milosrdenství.

Těch šest Matoušovských je ale stejně důležitých, byť je nekonáme „pracovně“ u oltáře. Všechna zní velice vznešeně, až můžeme mít pocit, že se nás to netýká. Ale opak je pravdou. Musíme se učit vidět veliké věci v maličkostech. Sytit hladové můžeme tehdy, když si odepřeme nějakou sladkost, či dokonce svačinu, o kterou se podělíme se sourozencem, či kamarádem někde na výletě. Je – li někdo hladový, umí být nepříjemný a přestane se ovládat, proto je dobré

Svatý Jáchym a svatá Anna

Svatá Anna, zvaná také svatá Anna Samodruhá či svatá Anna Samotřetí, a svatý Jáchym byli podle tradice rodiče Panny Marie a tedy prarodiče Ježíše Krista. V evangeliích, která tvoří Nový zákon, o nich ale zmínky nejsou. Jejich jména jsou uvedena v apokryfním evangeliu svatého Jakuba. Jméno Jáchym se vykládá jako „příprava na Pána“ a jméno Anny jako „milostná, laskavá“. Podle svatého Jakuba byli manželé zdatnými pastýři, kteří výtěžek svého hospodářství spravedlivě dělili mezi jeruzalémský chrám, pomoc chudým a vlastní potřeby. Neměli ale děti. Proto Jáchym odešel do pouště, kde se čtyřicet dní postil a modlil k Bohu. Po čtyřiceti dnech se mu zjevil anděl a oznámil mu, že jeho modlitby byly vyslyšeny a slíbil jim narození dítěte. Skutečně se jim přes vysoký věk narodila dcera, které dali jméno Marie. Svatý Jáchym a svatá Anna slaví společný svátek 26. července.

ho nasytit – tím si člověk udrží harmonii a tedy i důstojnost.

Podobně to platí i o druhém skutku – napojit žíznivé. Pan Ježíš nás o tom ujišťuje: „Kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učeďník, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu.“ (Mt 10,42)

Navštěvovat nemocné – každý už měl nemocného kamaráda, nebo i sám byl nemocný a ví, jak je dobře, když za ním někdo přijde, případně mu pomůže už tím, že mu přinese úkoly, nebo si s ním zahraje. To je skutek milosrdenství. Jen pozor! Někdy je někdo tak nemocný, že není schopný být s druhým. Musíme si dávat pozor na to, abychom odešli včas a nemocného moc neunavili. Tyto tři skutky milosrdenství jsou nám jasné a věřím, že mnozí jste je už vykonali, nebo na sobě zažili, že vám je někdo poskytl.

Co ale ty zbylé tři? To už začíná být náročnější...

Obléct nahé – co si pod tím představíte? „Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má

něco k jídlu, ať jedná stejně.“ (Lk 3,11) Asi nejčastěji se setkáme s tím, že jsme celý den venku, je hezky, přijde večer, trochu se ochladí. My jsme v triku a šortkách a najednou je zima. A já mám v batohu mikinu a bundu. Tak jedno dám kamarádovi, druhé sobě. Pokud mně není taková zima, tak dám teplejší oblečení druhému. To je skutek milosrdenství „oblékat nahé“. Ale i v jiné rovině se můžeme s tímto milosrdenstvím potkat: když někdo něco provede a nemá zastání. Všichni mu nadávají, obviňují ho, že si trest za svůj skutek zasloužil. A já ho „obléknu“ svým formátem – zastanu se ho. To je už skutek duchovního milosrdenství, ale také je to „nahého obléct“.

Dát nocleh pocestným – pohostit někoho, kdo aktuálně nemá kde být. Tento skutek souvisí úzce s těmi prvními – hladové nasytit a žíznivé napojit. Vzít člověka k sobě znamená ukázat mu, kde bydlím, co dělám, jak žiju. Je to projev přátelství.

Navštěvovat vězněné, resp. vykupovat = osvobodovat vězněné. Tak to se tváří, že bychom se všichni museli

stát právníky. Osvobodit toho, kdo je nespravedlivě vězněný, můžeme ale i my. Tím, že poukážeme na pravdu. To ale chce velkou odvahu, protože když budu pravdivý, mohu i dostat přes pusy. Nicméně ten, koho osvobodím, bude mít očištěné jméno. Tento skutek milosrdenství je protiváhou k osmému Božímú přikázání: Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému. Být pravdivým je důležitým povoláním každého ministranta, každého křesťana.

Ale pozor! Nedělejte tak s lidmi, které neznáte. V Církvi máme pro tyto lidi zařízení, které se jim věnuje. Je důležité lidi bez domova posílat do tohoto zařízení. Je to zařízení Charity. Charita je latinský výraz pro lásku, která se dává. Vaši rodiče do Charity přispívají při sbírkách v kostele, tím tak trochu globálně vykonávají tyto skutky tělesného milosrdenství. Charita – zvláště ve větších městech – má zařízení, kde těmto lidem dává jídlo, pití, nocleh, možnost se vysprchovat. Zjistěte si, kde ve vašem okolí působí Charita.

P. Filip Foltán

Římskokatolická farnost Heřmanův Městec
XII. ročník festivalu

HUDEBNÍ LÉTO

v kostele sv. Bartoloměje – Heřmanův Městec 2016

NEDELE
12. 6.
V 17.00

W. A. MOZART:
REQUIEM D MOLL, KV 626
Symfonický orchestr
Konzervatoře Pardubice

Kristýna Kůstková – soprán / Markéta Štefániková – alt
Aleš Nehněvajsa – tenor / Jaroslav Patočka – bas
Spojené pěvecké sbory Vlastislav Heřmanův Městec, Salvátor
Chrudim a VUS Pardubice / Tomáš Židek – dirigent

NÁS TO TADY FURT BAVÍ
Ondřej Havelka
a jeho Melody Makers

externí koncert na nádvoří
heřmanoměsteckého zámku
/na tento koncert předprodej vstupenek od 2. 5.
v TIC Heřmanův Městec/

NEDELE
26. 6.
V 17.00

BAROKNÍ HUDEBNÍ SKVOSTY
V BAROKNÍM KOSTELE

Trio barokní hudby
Tomáš Thon – varhany / Dušan Foltýn – hoboj
Pavel Hromádka – trubka

NEDELE
10. 7.
V 17.00

NEDELE
24. 7.
V 17.00

OSLAVA MOZARTA DECHEM
PhilHarmonia Octet Prague a hosté

W. A. Mozart: Serenáda B Dur Gran partita pro 12 dechových
nástrojů a kontrabas KV 361/370a

NEDELE
7. 8.
V 17.00

POCTA ANTONÍNU DVOŘÁKOVÍ
VELKÝ ČECH SE NARODIL PŘED 175 LETY
Heroldovo kvarteto

Petr Zdvihal – housle / Karel Untermüller – viola
Jan Valta – housle / David Havelík – violoncello
Martin Zelenka j. h. – kontrabas

CAROLUS IV.
REX ET IMPERATOR
Schola Gregoriana Pragensis

umělecký vedoucí: David Eben

NEDELE
21. 8.
V 17.00

PONDĚLÍ
29. 8.
V 17.00

FESTIVALOVÉ FINÁLE
Shinagawa Junior String
Orchestra Tokyo

Zazní díla: A. Vivaldiho, W. A. Mozarta, P. I. Čajkovského
a Y. Akutagawa / Reiji Inda – dirigent